

Hind Swaraj

M.K. GANDHI

INDISKT SJÄLVSTYRE

Hind Swaraj

M.K. GANDHI

I N N E H Å L L

Till läsaren	6
Ett förklaringsord	7
Ett meddelande	9
I Kongressen och dess tjänstemän	10
II Delningen av Bengalen	13
III Missnöje och oro	14
IV Vad är självstyre?	15
V Tillståndet i England	17
VI Civilisation	19
VII Varför förlorades Indien?	21
VIII Tillståndet i Indien	23
IX Tillståndet i Indien (fortsättning): Järnvägar	25
X Tillståndet i Indien (fortsättning): Hinduerna och muhammedanerna	27
XI Tillståndet i Indien (fortsättning): Advokater	31
XII Tillståndet i Indien (fortsättning): Läkare	33
XIII Vad är verklig civilisation?	34
XIV Hur kan Indien bli fritt?	37
XV Italien och Indien	38
XVI Rå styrka	40
XVII Passivt motstånd	44
XVIII Utbildning	50
XIX Maskineri	54
XX Slutsats	56

Det engelska originalets titel:

Hind Swaraj or Indian Home Rule

Ursprungligen skriven på gujarati ombord på s/s Kildonan Castle mellan 13.11 och ungefär 1.12 och utgiven i Sydafrika i två delar den 6.12 och 18.12. 1909 (enligt vissa källor 6.12 och 13.12. 1908). Översättningen har gjorts på basis av Gandhis egen översättning till engelska, enligt texten i Navajivan Trusts utgåva från 1938.

Översättningen gjordes mellan 13.11 och 18.12.2009 och utges till 100-årsminnet av bokens utgivning.

Översättningen har gjorts av: Rolle Alho, Matts Andersén, Jan-Otto Andersson, Peter Backa, Carita Backström, Joel Backström, Kim-Erik Berts, Ulrika Björk, Tord Björk, Barbro Björkfelt, Frank Borg, Måns Broo, Mika Böök, Jessica Calonius, Gunilla Donner, Kristian Donner, Lars-Gunnar Ekegård, Annina Enckell, Nikolaj Enckell, Christina Erola, Dag Fredriksson, Thomas Hackman, Mika Helander, Lars Hertzberg, Helena Holm, Andreas Häger, Axel Högbäck, Anna Groth, Joakim Groth, Heidi Johansson, Jan Karlsson, Linda Kaseva, Maria Klemetz, Kristian Klockars, Joonas Leppänen, Jean Lindén, My Lindelöf, Anna-Stina Lindholm, Magnus Londén, Ulla Lundqvist, Fredrik Lång, Tatjana Markus, Claus Montonen, Agneta Moon, Birgitta Möller, Eva Nilsson, Hannes Nykänen, Göran Nyman, Katarina Pettersson, Tom Pettersson, Leif Pietilä, Magnus Rask, Cia Rinne, Åke Sandin, Jens Silfvast, Anna-Pya Sjödin, Nicholas Smith, Lotta Staffans, Henrik Stenbäck, Maria Sundell, Folke Sundman, Ulf Sundqvist, Rose-Marie Sundström, Maria Swanström, Ulf Särs, Trygve Söderling, Fredrik Therman, Niklas Toivakainen, Björn Wallén, Thomas Wallgren, Carina Wallgren-Pettersson, Kim Weber, Karin Westerlund, Jan-Erik Wiik, Lotta Wigelius, Jan Wiklund, Tomas Wulff, Clas Zilliacus, Susanne Ådahl, Matias Österberg, Bernt Österman, Tove Österman.

Redaktionskommittén, en arbetsgrupp inom föreningen Demokratiforum Vasudhaiva Kutumbakam, har bestått av Mika Aalto-Setälä, Tord Björk, Kristian Klockars, Ilkka Korhonen och Thomas Wallgren.

TILL LÄSAREN

Jag skulle vilja säga till den uppmärksamma läsaren av mina skrifter och till andra som intresserar sig för dem att jag inte alls bekymrar mig om att verka konsekvent. Under mitt sökande efter Sanning har jag förkastat många idéer och lärt känna många nya ting. Trots att jag redan är till åren kommen känns det inte som att jag har slutat växa inombords eller att min tillväxt kommer att upphöra när min kropp upplöser sig. Det som bekymrar mig är min beredskap för att i varje ögonblick lyda Sanningens, min Guds, kallelse. Den läsare som finner att jag motsäger vad jag har sagt i en skrift i någon annan av mina skrifter borde därför, om han fortfarande litat på att jag är vid mina sinnens fulla bruk, hellre välja vad jag säger om saken i den senare skriften.

M. K. Gandhi
Harijan, den 29 april 1933, sid 2.

ETT FÖRKLARINGENS ORD

Det är säkert ett uttryck för min goda tur att denna min lilla bok har väckt stor uppmärksamhet. Originalen är skrivet på mitt modersmål, gujarati. Boken har ett flertal karakteristiska drag. Den publicerades först i kolumnform i *Indian Opinion* i Sydafrika. Den skrevs år 1908 under min hemresa från London till Sydafrika som ett genmäle till den indiska våldstanken och dess sydafrikanska prototyp. Jag kom i kontakt med varenda känd indisk anarkist i London. Deras mod gjorde intryck på mig, men jag fick en känsla av att deras iver var vilseledd. Jag fick en känsla av att våld inte var någon kur mot Indiens sjukdomar och att den indiska civilisationen förutsatte användandet av något annorlunda och ädlare vapen för sitt självförsvar. *Satyagraha* – sanningskraft – som utvecklades i Sydafrika var ännu i sin linda efter bara knappt två år. Men den hade utvecklat sig tillräckligt för att tillåta mig att beskriva den med en viss grad av förtroende. Det jag skrev uppskattades så mycket att det publicerades i bokform. Det väckte en viss uppmärksamhet i Indien. Regeringen i Bombay förbjöd dess spridning. Jag svarade med att publicera den i översättning. Jag tyckte att det var riktigt gentemot mina engelska vänner att de fick kunskap om dess innehåll.

Enligt min åsikt är det en bok som kan sättas i händerna på ett barn. Det lär ut kärlekens evangelium i stället för hatets. Det ersätter våld med självuppföring. Det sätter upp själens styrka mot det brutala våldet. Boken har omarbetats flera gånger och jag överlämnar den till dem som vill läsa den. Jag tar inte tillbaka någonting utom ett enda ord och det gör jag för att respektera en kvinnlig vän.

Boken utgör en allvarlig uppgörelse med den ”moderna civilisationen”. Den skrevs år 1908. Min övertygelse är idag djupare än någonsin. Jag har en känsla av att om Indien kommer att ge upp den ”moderna civilisationen” har det bara att vinna på det.

Men jag vill varna läsaren för att tro att jag idag skulle sträva till *Swaraj* – självstyre – såsom det beskrivs i boken. Jag vet att Indien inte är moget för detta. Att påstå något dylikt kan uppfattas som en oförsämdhet. Men sådan är min övertygelse. Jag arbetar personligen för det självstyre som är inskrivet i min övertygelse. Men idag är mitt samhällsengagemang obestridligen inriktat på att skapa ett parlamentariskt självstyre i enlighet med det indiska folkets önskemål. Jag har inte som mål att förstöra järnvägar eller sjukhus, trots att jag definitivt skulle beskåda deras naturliga förintelse med tillfredsställelse. Varken järnvägar eller sjukhus är bevis på en hög och ren civilisation. I bästa fall är de något nödvändigt ont. Ingetdera tillför ens så mycket som en tum till nationens moraliska tillstånd. Jag är inte heller ute efter en bestående nedskrotning av våra domstolar, trots att det vore något av ett fulländiggörande

jag gärna skulle se äga rum. Ännu mindre är jag ute efter att förstöra alla maskiner och kvarnar. Detta skulle kräva en större anspråkslöshet och mera uppoffringar än vad folket idag är redo för.

Det enda av programmet som nu skall förverkligas är den del som gäller icke-våld. Men jag är tvungen att medge att inte heller på denna punkt verkar vi i den anda som boken föreskriver. Om vi skulle göra det, skulle självstyret införas i Indien på en dag. Om Indien skulle omfatta lärosatsen om kärlek som en aktiv del av sin religion och skulle tillämpa den i sin politik, skulle självstyret sänka sig ner över Indien från himlen. Men jag är pinsamt medveten om att det ögonblicket är mycket avlägset.

Jag framför dessa kommentarer då jag lagt märke till att boken har blivit flitigt citerad i avsikt att diskreditera den nuvarande rörelsen. Jag har till och med sett skrivelser med insinuationer om att jag spelar ett riskfyllt spel, att jag utnyttjar den rådande oredan för att påtvinga Indien mina irrläror, och att jag utför religiösa experiment på Indiens bekostnad. Jag kan blott säga att sanningskraft är gjort av hårdare virke. Det ligger inte något undangömt eller hemligt i det. En del av den livsteori som Hind Swaraj beskriver håller utan tvekan på att förverkligas i praktiken. Det ligger inte något farligt inbyggt i allt det som håller på att förverkligas. Men det är inte korrekt att skrämma upp folk genom att återge avsnitt ur min skriftställning som är irrelevanta med tanke på den utmaning landet står inför.

Young India, januari 1921.
M. K. Gandhi

ETT MEDDELANDE

Jag välkomnar det faktum att ni uppmärksammar de principer till vilkas försvar Hind Swaraj skrevs. Den engelskspråkiga utgåvan är en översättning av originalet som skrevs på gujarati. Om jag idag skrev om denna lilla bok skulle jag kanske här och där ändra på formuleringarna, men efter de trettio stormiga år jag genomgått sedan den skrevs har jag inte sett någonting som skulle ge mig anledning att ändra de uppfattningar som jag utvecklar i den. Läsaren bör hålla i minnet att texten troget återger diskussioner som jag förde med arbetare, av vilka en var övertygad anarkist. Läsaren bör också känna till att boken satte stopp för den röta som höll på att få fäste och sprida sig bland en del indier i Sydafrika. Läsaren kan väga detta faktum mot den uppfattning som uttrycktes av en kär gammal vän, som dess värre inte längre finns ibland oss, att boken var ett alster av en idiot.

Segaon, den 14 juli 1938
M. K. Gandhi

KAPITEL I

KONGRESSEN OCH DESS TJÄNSTEMÄN

Läsaren: Som bäst sveper en våg av Home Rule (självstyre) över indien. Alla våra landsmän verkar längta efter nationell självständighet. En dylik anda genomtränger dem till och med i syd-afrika. Indierna verkar ivriga att få rättigheter (eller! efter att ha erhållit rättigheter?). Kan du förklara dina synpunkter på denna fråga?

Redaktören: Du har ställt frågan väl, men svaret är inte lätt. Syftet med en tidning är att förstå den allmänna känslan och att ge uttryck för den; ett annat syfte är att väcka hos folket vissa önskvärda inställningar och för det tredje, att, utan rädsla, belysa folkliga tillkortakommanden. Genomförandet av alla dessa tre funktioner ingår i svaret till din fråga. Till en viss grad måste folkets vilja uttryckas, vissa attityder måste främjas och brister måste föras fram i ljuset. Men, eftersom du har ställt frågan är det min plikt att besvara.

Läsaren: Anser du alltså, att en önskan för självstyre har uppstått bland oss?

Redaktören: Den önskan gav upphov till nationella kongressen. Valet av ordet "nationella" antyder det.

Läsaren: Så kan det inte vara. Unga indien tycks inte låtsas om kongressen. Den anses vara ett instrument till att bestå det brittiska väldet.

Redaktören: Den åsikten är inte berättigad. Hade inte "Grand old man" av indien förberett situationen, hade våra unga män inte kunnat uttrycka sej om självstyre. Hur kan vi glömma vad herr Hume har skrivit; hur han har sporrat oss till att agera och med vilken ansträngning han har väckt oss för att nå kongressens mål? Sir William Wedderburn har gett sin kropp, sitt sinne och sina pengar till detta ändamål. Hans skrifter är värda genomläsning till denna dag. Professor Gokhale valde fattigdom och ägnade tjugo år av sitt liv åt att förbereda nationen. Fortfarande lever han i fattigdom. Framlidne domares Budruddin Tyebji var också en av dem som, genom kongressen, sådde självstyrelsens säd. Likaledes i Bengal, Madras, Punjab och andra orter har det funnits människor som älskat Indien och suttit i kongressen, både i Indien och i England.

Läsaren: Stopp, stopp; ni går för långt, ni kommer bort från min fråga. Jag frågade om självstyre eller suveränitet, ni diskuterar utländskt styre. Jag önskar inte höra engelska namn, och sådana namn ger ni mig. Under de här omständigheterna tror jag att vi aldrig kommer att enas. Jag skulle uppskatta om ni inskränkte er till självstyre. Något annat prat kommer inte att tillfredsställa mig.

Redaktören: Ni är otålig. Jag har inte råd att vara likadan. Om ni står ut med mig ännu en stund så tror jag att ni får det ni eftersträvar. Kom ihåg det gamla

ordspråket att ett träd inte växer upp på en dag. Det faktum att ni har stoppat mig och att ni inte vill höra om Indiens vänner visar att självstyrelse ännu är långt borta, i varje fall för dig. Om det fanns många som ni så skulle vi aldrig göra några framsteg. Detta bör ni betänka.

Läsaren: För mig verkar det som om ni helt enkelt vill avspisa mig genom att prata vitt och brett. De som ni anser är Indiens vänner är inte det enligt min bedömning. Vad har han som ni anser vara nationens fader gjort för den. Han säger att de engelska guvernörerna kommer att skipa rättvisa och att vi skall samarbeta med dem.

Redaktören: Jag måste säga, i all vänlighet, att det är en skam för oss att ni talar i respektlösa ordalag om den här stora mannen. Se bara på hans arbete. Han har vigtt sitt liv till att tjäna Indien. Det vi vet har vi lärt av honom. Det var den respekterade Dadabhi som lärde oss att England suger ut vårt hjärteblod. Vad betyder det då att han i dag fortfarande litar på den engelska nationen? Skall man hedra Babadhai mindre för att vi i ungdomlig iver vill gå ett steg längre?

Skall Dadabhai respekteras mindre för att vi, i ungdomlig iver, är beredda att gå ett steg vidare? Är vi därför klokare än han är? Det är ett tecken på visdom att inte sparka bort det trappsteg från vilket vi har stigit uppåt. Att avlägsna en pinne från en stege innebär att hela stegen rasar. När vi växer från barn till ungdom, föraktar vi inte barndomen, utan vi ser tvärtom med värme tillbaka på barndomen. Om en lärare, efter många års studier, skulle lära mig något, och om jag kunde bygga lite vidare på den grund läraren har gett mig, skulle jag inte, på grund av det, anses visare än min lärare. Han skulle alltid få min respekt. Så är det också med Indiens Stora Gamla Man. Vi måste medge att han är nationalismens skapare.

Läsaren: Ni har talat väl. Jag kan nu förstå att vi måste se på Mr. Dadabhai med respekt. Utan honom, och män som han, skulle vi troligen inte ha den anda som ger oss kraft. Hur kan det samma sägas om professor Gokhale? Han har förklarat sig själv som en stor vän av engelsmännen; han säger att vi måste lära oss mycket av dem, att vi skall lära oss av deras politiska visdom, innan vi kan tala om självstyre. Jag är trött på att läsa hans tal.

Redaktören: Om du har tröttnat, avslöjar det bara din otålighet. Vi menar att de som är missnöjda med sina föräldrars långsamhet, och är arga på att föräldrarna inte vill springa med sina barn, anses vara respektlösa mot sina föräldrar. Professor Gokhale upptar platsen av en förälder. Vad gör det om han inte kan springa med oss? Ett land som är ivrigt på att försäkra sig om självstyre har inte råd att förakta sina förfäder. Vi blir värdelösa, om vi saknar respekt för våra äldre. Endast män med mogna tankar är kapabla att bestämma över sig själva, och inte de med hetsigt temperament. Dessutom, hur många indier var där som professor Gokhale, när han hängav sig åt utbildningen i Indien?

Jag tror sannerligen att vad professor Gokhale än gör, så gör han det med ädla motiv och med en vision att tjäna Indien. Hans tillgivenhet för Moderlandet är så stor att han skulle offra sitt liv för det, om nödvändigt. Vad han än säger, säger han det inte för att smickra någon, utan för att han tror att det är sant.

Allt han säger blir sagt, inte för att han vill smickra någon, utan för att han tror på att det han säger är sant. Vi bör därför akta honom mycket högt.

Läsaren: Bör vi då följa honom i allt?

Redaktören: Jag har aldrig sagt något sådant. Om vår övertygelse skiljer sig från hans skulle den lärde professorn själv råda oss att följa vårt samvetes röst snarare än honom. Vårt främsta mål är inte att ta avstånd från hans arbete utan att tro att han är oändligt mycket större än vi, och att vara övertygade om att i jämförelse med hans arbete för Indien är vår insats oändligt liten. Ett flertal tidningar skriver respektlöst om honom. Det är vår plikt att protestera mot sådana skrivelser. Vi bör betrakta människor som professor Gokhale som självstyrets stöttepelare. Det är fult att säga att en annan människas tankar är felaktiga och endast våra är goda och att de som är av annan åsikt är landets fiender.

Läsaren: Jag börjar småningom förstå något av vad ni menar. Jag måste fundera på saken. Men det ni säger om herr Hume och Sir William Wedderburn går över min fattningsförmåga.

Redaktören: Samma regel gäller både engelsmännen och indierna. Jag kan aldrig gå med på att alla engelsmän skulle vara onda. Många engelsmän önskar självstyre för Indien. Det är sant att det engelska folket är något mera själviskt än andra, men det betyder inte att alla engelsmän är onda. Vi som eftersträvar rättvisa måste vara rättvisa mot andra. Sir William vill inte Indien något ont – det bör räcka för oss. När vi går vidare kommer ni att se att om vi agerar rättvist kommer Indien att bli fritt snabbare. Ni kommer också att se att om vi skyr varje engelsman som en fiende kommer självstyret att fördröjas. Men om vi är justa mot dem kommer vi att vinna deras stöd på vår färd mot målet.

Läsaren: Allt detta tycks mig för närvarande orimligt. Stöd från engelsmännen och självstyret motsäger sig själva. Hur skulle engelsmännen kunna godkänna självstyret i Indien? Men jag vill inte att ni avgör frågan riktigt ännu. Det är onödigt att slösa tid på den saken. När ni visat hur vi kan få självstyret, kommer jag kanske att förstå era synpunkter. Ert sätt att utbreda er över engelsk hjälp har gjort mig avogt inställd till er. Jag ber er därför att avhålla er från detta ämne.

Redaktören: Det har jag ingen önskan att göra. Att ni är avogt inställd till mig är knappast en källa till mycken oro. Det är på sin plats att jag inledningsvis kommer med olustiga påståenden. Det är min plikt att tålmodigt försöka undanröja er avoghet.

Läsaren: Jag uppskattar det sista ni sade. Det ger mig mod att säga det jag vill. En sak förbryllar mig dock. Jag begriper inte hur kongressen skulle ha lagt grunden till självstyret.

Redaktören: Låt oss se. Kongressen sammanförde indier från olika delar av landet och gjorde oss entusiastiska över nationalitetstanken – något regeringen alltid ogillat. Kongressen har alltid yrkat på att nationen skall ha kontroll över inkomster och utgifter och har alltid önskat självstyret efter kanadensisk modell. Huruvida vi kan få det eller inte, om vi önskar det eller inte och om det finns något ännu mer eftersträvanvärt, är frågor för sig. Allt jag kan visa är att kongressen gav oss en försmak av självstyret. Att beröva kongressen äran skulle inte vara rätt; det vore inte bara otacksamt, det skulle också fördröja fullbordandet av vår strävan. Att se kongressen som en fiende till vår nationella utveckling skulle försvaga vår möjlighet att använda detta organ.

KAPITEL II

DELNINGEN AV BENGALEN

Läsaren: Med beaktande av saken såsom ni framställde den, verkar det vara korrekt att säga att grundandet av självstyret gjordes av kongressen. Men ni kommer att medge att detta inte kan anses vara ett verkligt uppvaknande. När och hur skedde det verkliga uppvaknandet?

Redaktören: Fröet kan aldrig bli synligt. Det verkar under markytan, förstörs av sig själv, och bara trädet ensamt kan ses ovanför marken. Sådan är saken med kongressen. Och ändå – det som ni kallar det verkliga uppvaknandet skedde efter delningen av Bengalen. För detta bör vi tacka Lord Curzon. Vid tiden för delningen diskuterade folket från Bengalen med Lord Curzon, men uppfylld av maktens stolthet ignorerade han alla deras böner. Han tog för givet att indierna bara kunde pladdra och att de aldrig kunde ta några raska steg framåt. Han använde ett förolämpande språk och delade Bengalen i tänderna på oppositionen. Den dagen kan anses vara uppdelningsdagen för det brittiska imperiet. Den chock som de brittiska makthavarna erfor genom delningen har aldrig kunnat jämföras med någon annan handling. Detta betyder inte att andra orättvisor som Indien drabbats av vore mindre uppenbara än den som gjordes via delningen. Saltskatten är inte en liten orättvisa. Vi kommer att få se många liknande skeenden framöver. Men folket var redo att göra motstånd mot delningen. Vid den tiden sköt känslan i höjden. Många ledande bengaler var beredda att förlora allt. De visste sin styrka; därav det brinnande engagemanget. Det är numera närapå okuvligt; det är inte heller nödvändigt att slå ner det. Delningen kommer att upphöra, Bengalen kommer att återförenas, men sprickan i det engelska barkskeppet kvarstår och

kommer dagligen att utvidgas. Ett uppvaknat Indien kommer sannolikt inte att somna in igen. Kravet på en upplösning av delningen är likställt med kravet på självstyre. Bengaliska ledare känner till detta. Brittiska myndighetspersoner inser saken. Därför består delningen ännu. Medan tiden går skapas nationen. Nationer formas inte på en dag, det kräver år.

Läsaren: Vad anser ni att delningen har lett till?

Redaktören: Hittills har vi ansett att vi måste närma oss tronen för att råda bot på missförhållanden, och om vi inte ges gottgörelse måste vi tåga still, förutom att vi ännu kan skicka en böneskrift. Sedan delningen märkte folket att böneskrifter måste backas upp med kraft och att de måste vara beredda att lida. Denna nya anda måste anses vara det främsta resultatet av delningen. Man kunde se samma anda i pressens frispråkiga texter. Det som folket hade sagt, ängsligt och i hemlighet började nu sägas och skrivas offentligt. Swadeshirörelsen hade sett dagens ljus. Förut flydde folket, ung som gammal, om de såg ett engelskt ansikte, nu är den respekten borta. Man räds inte ens ett gräl eller att bli fångslad. Vissa av Indiens främsta söner är för närvarande i landsflykt. Detta är något annat än att blott skriva böneskrifter. Sålunda fås folket i rörelse. Den anda som fötts i Bengalen har spritt sig norrut till Punjab och söderut till Cape Comorin.

Läsaren: Ser ni några andra slående resultat?

Redaktören: Delningen har inte orsakat en läcka enbart i det engelska skeppet; den har gjort det även i vårt. Betydelsefulla händelser ger alltid upphov till betydelsefulla följder. Våra ledare är delade i två partier; moderater och extremister. Dessa kan ses som det långsamma partiet och det otåliga partiet. Vissa kallar moderaterna det försiktiga partiet, och extremisterna det djärva partiet. Alla tolkar dessa två ord enligt sina egna förutfattade meningar. Så mycket är klart – liksom att en fiendskap har uppstått mellan de båda parterna. Den ena parten litar inte på den andra och tillskriver den vissa bevekelsegrunder. Vid tiden för mötet i Surat blev det nästan slagsmål. Denna splittring anser jag inte vara välgörande för landet, men jag tror inte heller att en dylik splittring varar länge. Det beror helt på ledarna hur länge denna kommer att bestå.

KAPITEL III

MISSNÖJE OCH ORO

Läsaren: Så ni anser att splittringen är en orsak till uppvaknandet? Välkomnar ni oroligheterna som den har lett till?

Redaktören: När människan vaknar från sin sömn, tänjer hon sina lemmar och är otålig. Det tar en stund innan hon är helt och hållet vaken. Likaså, även

om splittringen åstadkommit ett uppvaknande, har det medvetlösa tillståndet inte ännu försvunnit. Vi håller fortfarande på att tänja våra lemmar, och vi är fortfarande i oro, såsom tillståndet mellan sömn och vaka måste uppfattas som nödvändigt, så måste den nuvarande oron i Indien uppfattas som ett nödvändigt, och följaktligen ett verkligt tillstånd. Vetskapen om att det fortfarande finns oro kommer mycket sannolikt att möjliggöra att vi växer ut ur den. När vi vaknar, är vi inte längre i ett omedvetet tillstånd, och förr eller senare, enligt vår förmåga, har vi alla våra sinnen i bruk. Likaså kommer vi att vara befriade från den nuvarande oron som ingen gillar.

Läsaren: Vad är den andra formen av oro?

Redaktören: Oro är i själva verket missnöje, bara att den senare nämnda nu beskrivs som ofridsamhet. Under kongressperioden kallade man det missnöje. Herr Hume sade alltid att spridningen av missnöjet i Indien var nödvändigt. Detta missnöje är en väldigt användbar grej. Så länge som människan är nöjd med sitt tillstånd, är det svårt att övertala denne att komma ut ur detta tillstånd. Därför måste varje reform föregås av missnöje. Vi kastar bort våra ting först då när vi inte gillar dem längre. Ett sådant missnöje har uppstått bland oss då vi läst mästerverk skrivna av indier och engelsmän. Missnöjet har lett till oro, och det sistnämnda har bragt med sig många dödsfall, många fångslanden, många landsförvisningar. Detta tillstånd kommer att fortsätta. Så måste det vara. Alla dessa kan tolkas som goda tecken, men de kan även leda till dåliga resultat.

KAPITEL IV

VAD ÄR SJÄLVSTYRE?

Läsaren: Jag har nu fått höra vad Kongressen har gjort för att sammanföra Indien till en nation, hur delningen har åstadkommit en väckelse, och hur missnöje och oro har spritt sig över landet. Jag skulle nu vilja veta er åsikt om självstyre. Jag misstänker att vår tolkning inte sammanfaller med er.

Redaktören: Det är fullt möjligt att termen betyder olika saker för oss båda. Ni och jag och alla indier är otåliga att erhålla självstyre, men vi är i sanning inte på det klara med vad det skulle innebära. Att driva bort engelsmännen från Indien är en tanke som jag har hört från många håll, men det förefaller inte som om många skulle ha tänkt igenom varför. Jag måste ställa er en fråga. Tror ni att det är nödvändigt att fördriva engelsmännen, ifall vi uppnår alla våra mål?

Läsaren: Jag skulle ställa dem en enda fråga, det vill säga denna: "Var vänliga och lämna vårt land." Ifall det betyder, att de efter att ha uppfyllt vår begäran att lämna Indien ännu befinner sig kvar i landet, skulle jag inte ha några

invändningar. Då skulle vi förstå att på deras språk betyder ordet ”lämnat” det samma som ordet ”stannat kvar”.

Redaktören: Nå väl, låt oss anta att engelsmännen har rest. Vad skulle ni göra då?

Läsaren: Den frågan är det ännu för tidigt att besvara. Situationen efter det att de rest beror till stor del på hur tillbakadragandet gått till. Om de skulle dra sig tillbaka, som ni antar, förefaller det mig som om det vore bäst att bevara deras konstitution och fortsätta att upprätthålla styret. Ifall de helt enkelt lämnade landet för att vi bett dem, borde vi ha en armé etc.. redo. Efter det borde vi inte ha några svårigheter att upprätthålla styret.

Redaktören: Ni kanske tycker det, men det gör inte jag. Men jag tänker inte diskutera den saken just nu. Jag måste svara på din fråga och det kan jag bäst göra genom att ställa er ett antal frågor. Varför vill ni köra bort engelsmännen?

Läsaren: Eftersom Indien har utarmats av deras regering. De tar våra pengar år efter år. De viktigaste posterna i samhället har de reserverat för sig själva. Vi hålls i ett tillstånd av slaveri. De betar sig oförskämt gentemot oss och struntar i våra känslor.

Redaktören: Om de låter bli att ta våra pengar, blir mildare och ger oss ansvarsfulla poster, skulle ni fortfarande anse att deras närvaro är skadlig?

Läsaren: Den frågan är meningslös. Det är det samma som att fråga om det är ofarligt att umgås med en tiger om han ändrar karaktär. En sådan fråga är bara slöseri med tid. När tigern ändrar karaktär, ändrar engelsmännen sin. Detta är inte möjligt, och att tro på en sådan möjlighet strider mot mänsklig erfarenhet.

Redaktören: Anta att vi får ett självstyre som liknar kanadensarnas och sydafrikanernas, skulle det vara gott nog?

Läsaren: Den frågan är också meningslös. Vi kan få det när vi har samma maktbefogenheter, och då skall vi hissa vår egen flagga. Såsom Japan är, så måste också Indien bli. Vi måste ha vår egen flotta, vår egen armé och vi måste ha vår egen glans, och då kommer Indiens röst att ljuda världen över.

Redaktören: Ni har tecknat bilden väl. Följaktligen innebär det att vi vill ha engelskt styre utan engelsmännen själva. Ni vill ha tigerns karaktär, men inte själva tigern; det vill säga ni skulle göra Indien engelskt. Och när Indien blir engelskt kommer landet inte att kallas Hindustan utan Englistan. Det här är inte det självstyre jag vill ha.

Läsaren: Jag har presenterat min idé för självstyre för er så som jag anser det bör vara. Om den utbildning vi fått skall vara av någon nytta, om verken av Spencer, Mill och många andra har någon betydelse och om det engelska parlamentet är alla parlaments moder, anser jag verkligen att vi skall efterapa engelsmännen och detta till en sådan utsträckning, att precis som de inte til-

låter andra att få fotfäste i deras land, så skall vi inte tillåta dem eller andra fotfäste i vårt. Vad de har gjort i sitt eget land har inte blivit gjort i något annat land. Därför är det lämpligt att vi importerar deras institutioner. Men nu vill jag veta vad ni tycker.

Redaktören: Det behövs tålmod här. Mina ståndpunkter kommer att utvecklas av sig själva under diskussionens gång. Det är lika svårt för mig som det verkar vara lätt för er att förstå den sanna naturen hos självstyre. Jag skall därför för stunden nöja mig med att försöka visa att det ni kallar självstyre inte är sant självstyre.

KAPITEL V

TILLSTÅNDET I ENGLAND

Läsaren: Från det ni sagt sluter jag mig till att Englands statsskick inte är önskvärt och värt för oss att kopiera.

Redaktören: Er slutledning är välgrundad. Tillståndet i England idag är ömkligt. Jag ber till Gud att Indien aldrig skall behöva hamna i en sådan belägenhet. Det ni anser vara alla parlaments Moder är som en steril kvinna och prostituerad. De här är grova ord, men är i det här fallet exakt på sin plats. Det parlamentet har ännu inte självmant utfört en enda god sak. Alltså har jag jämfört det med en steril kvinna. Parlamentets naturliga villkor är av sådant slag att det inte, utan press utifrån, kan göra något alls. Det är som en prostituerad då det kontrolleras av ministrar vilka byts ut från den ena dagen till den andra. Idag står det under Herr Asquith, imorgon kan det stå under Herr Balfour.

Läsaren: Ni har uttryckt er sarkastiskt. Termen ”steril kvinna” är inte tillämplig. Parlamentet är valt av folket och det måste arbeta under press från offentligheten. Detta är dess beskaffenhet.

Redaktören: Ni misstar er. Låt oss undersöka saken lite närmare. De bästa av människor väljs av folket, förmodas det. Delegerarna tjänar utan lön och därför, måste man anta, arbetar de för det allmännas väl. Väljarna anses vara utbildade och därför borde vi anta att de i sina val i allmänhet inte gör misstag. Ett sådant parlament borde inte behöva spurras av petitioner eller andra påtryckningar. Dess arbete borde vara så friktionsfritt att effekterna från dag till dag blir mera uppenbara. Men, de facto bekräftas det i allmänhet att medlemmarna är skenheliga och själviska. Var och en tänker på sitt eget lilla intresse. Rädslan är det ledande motivet. Det som görs idag kan omintetgöras imorgon. Det är inte möjligt att erinra sig ett enda exempel där slutgiltigheten kunnat förutsägas för dess insats. Då de största frågorna debatteras har man kunnat se hur ledamöterna tänjer sig och dåsar till. Ibland talar de så länge att

det väcker avsmak hos åhörarna. Carlyle har kallat det "världens pratbutik". Ledamöterna röstar på sitt parti utan att tänka efter. Deras så kallade disciplin binder dem till att göra så. Om en ledamot undantagsvis ger en obunden röst, anses han vara en avfälling. Om pengarna och tiden som parlamentet förslösas skulle anförtros åt ett fåtal goda människor, skulle den engelska nationen idag uppta en mycket högre plattform. Parlamentet är helt enkelt en dyr leksak för nationen. De här tankarna är på intet sätt karakteristiska för mig. Några stora engelskspråkiga tänkare har uttryckt dem. En av medlemmarna i det thailändska parlamentet sade nyligen åt mig att en rättrogen kristen inte kunde bli medlem av det. En annan sade att det var ett spädbarn. Om det har förblivit spädbarn efter en sjuhundraårig existens, när kommer det då att växa ur sin spädbarnsålder?

Läsaren: Ni har fått mig att tänka efter; ni förväntar er inte att jag skall acceptera allt ni säger omedelbart. Ni ger mig fullständigt nya vyer. Jag är tvungen att smälta dem. Kommer ni nu att förklara epitetet "prostituerad"?

Redaktören: Att ni inte kan acceptera mina synpunkter genast är bara rätt. Om ni läser litteraturen på det här området kommer ni att ha en uppfattning om det. Ett parlament har ingen egentlig överman. Under premiärministern är dess rörelse inte jämn utan det knuffas omkring som en prostituerad. Premiärministern bryr sig mera om sin makt än om parlamentets välbefinnande. Han koncentrerar sin energi på att säkra sitt partis framgång. Han bryr sig inte alltid om att parlamentet skall göra rätt beslut. Premiärministern är kända för att ha fått parlamentet att göra beslut bara för att gagna partiets intressen. Allt detta är värt att betänka.

Läsaren: Så ni attackerar verkligen själva de män, som hittills har betraktats som fosterländska och hederliga?

Redaktören: Ja, det är sant; jag har inget emot premiärministern, men vad jag sett får mig att tro att de inte kan anses vara verkliga patrioter. Om de skall betraktas som hederliga för att de inte tar emot vad som vanligen betraktas som mutor, låt det vara så, men de är öppna för mera subtila former av påverkan. För att nå sina mål, mutar de förvisso människor med hedersbetygelser. Jag tvekar inte att påstå att de varken har en riktig hederlighet eller ett levande samvete.

Läsaren: När ni framför dessa synpunkter på parlamentet, skulle jag gärna höra din åsikt om det Engelska folket, så kan jag få din synpunkt på deras styre.

Redaktören: För de engelska väljarna är dagstidningen deras bibel. De tar sina lärdomar från sina dagstidningar, vilka ofta är ohederliga. Samma fakta tolkas olika av olika dagstidningar i enlighet med vilket partis intressen de är redigerade. En dagstidning kan betrakta en berömd engelsman som en förebild för hederligheten, en annan betraktar honom som ohederlig. Vad är tillståndet hos människor som har dylika dagstidningar?

Läsaren: Ni får beskriva det.

Redaktören: Dessa människor kommer ofta att byta åsikter. Man säger att de ändrar dem vart sjunde år. Åsikterna svänger som en klockpendel och är aldrig fasta. Folket följer mäktiga vältalare eller män som ordnar fester, mottagningar etc. Som folket är – är parlamentet. De har visserligen en mycket utvecklad beskaffenhet. De kommer aldrig att låta sitt land gå förlorat. Om någon person skulle kasta sitt onda öga på det, skulle de riva ut hans ögon. Men det betyder inte att nationen äger alla de andradygderna, eller att man borde imitera den. Om Indien kopierar England är det min fasta övertygelse att landet står inför sin ruin.

Läsaren: Vad anser ni att detta Englands tillstånd kan tillskrivas?

Redaktören: Det beror inte på något märkvärdigt fel hos det engelska folket, utan tillståndet beror på den moderna civilisationen. Det är en civilisation bara till namnet. Under den blir Europas nationer dag för dag allt mera förnedrade och ruinerade.

KAPITEL VI CIVILISATION

Läsaren: Nu måste ni förklara vad ni menar med civilisation.

Redaktören: Det är inte fråga om vad jag menar. Flera engelska författare vägrar att benämna det som går under det namnet civilisation för civilisation. Det har skrivits åtskilliga böcker om ämnet. Man har grundat sammanslutningar för att befria nationen från civilisationens ondska. En stor engelsk författare har skrivit en bok med titeln "Civilisation: Dess orsak och botemedel." I boken kallar han civilisationen en sjukdom.

Läsaren: Varför är detta inte allmänt känt?

Redaktören: Svaret är mycket enkelt. Det är sällan folk argumenterar mot sig själva. Man kan inte förvänta sig att de som är förgiftade av den moderna civilisationen skulle skriva mot den. De upplever att deras uppgift är att finna fakta och argument som talar för den. Detta gör de helt omedvetet och tror att det är sant. En människa som drömmer tror på sin dröm så länge hon drömmer; hon kan skaka av sig villan först när hon vaknar. En människa som verkar under civilisationens fördärv är lik en drömmande människa. Det som vi vanligen läser är arbeten av den moderna civilisationens försvarare och bland dessa trogna tjänare finns onekligen både briljanta och till och med mycket goda människor. Deras skrifter hypnotiserar oss. Och därmed dras vi, en efter en, ner i malströmmen.

Läsaren: Det här förefaller mycket sannolikt. Kan ni då berätta för mig något om vad ni läst och tänkt om denna civilisation?

Redaktören: Låt oss först reflektera över vilka varierande betydelser som begreppet "civilisation" kan innefatta. Civilisationen kan definieras utgående från det faktum att de människor som lever i den enbart har fysisk välfärd som sitt mål i livet. Här följer några exempel: Idag lever människorna i Europa i hus som är bättre byggda än för hundra år sedan. Detta anses vara en symbol för civilisation och i högsta grad främja den fysiska lyckan. Förr klädde man sig i skinn och använde spjut som vapen. Numera klär man sig i långbyxor och kläder av varierande slag för att försköna utseendet. I stället för spjut bär man revolverar med fem eller flera patronkammare. I vissa länder har man hittills inte haft för vana att bära mycket kläder, stövlar osv. Nu sägs det att de människor som lagt sig till med europeisk klädstil har lämnat barbariet och blivit civiliserade. Förr plöjde man huvudsakligen marken manuellt i Europa. Numera kan en människa plöja ett vidsträckt område med hjälp av en ångmaskin och sålunda samla ihop en förmögenhet. Detta anser man vara ett tecken på civilisation. Förr skrev endast några få människor värdefulla böcker. Numera kan vem som helst skriva och trycka vad som helst som han eller hon har lust med och därigenom förgifta människors sinnen. Förr reste människor i vagn. Numera flyger de genom luften med tåg med en hastighet av minst fyrahundra mil per dag. Detta anses vara höjden av civilisation. Det har sagts att människor så småningom kommer att utveckla luftskepp som gör det möjligt att på några få timmar resa till vilken del av världen som helst. Människor kommer inte längre att ha bruk för sina händer och fötter. Genom att trycka på en knapp får de kläderna vid sin sida. Genom att trycka på en annan knapp kommer dagstidningen. En tredje knapptryckning och bilen väntar. De kommer också att bli serverade delikata, utsökt framdukade, maträtter. Och allt detta kommer att göras maskinellt. Förr när människorna ville slåss mätte de varandras fysiska styrka. Nu är det möjligt för en enda man med gevär att skjuta från en kulle och ta livet av tusentals människor. Detta är civilisation. Förr i tiden, arbetade människan under den fria himmeln efter eget behag. Numera möts tusentals arbetare för att uppehåll av fabriker och gruvor. Deras situation är värre än djurens. De tvingas att arbeta och riskera sina liv i ytterst farliga sysslor för att gynna några enstaka miljonärer. Tidigare var människan slav på grund av fysiskt tvång. Idag är de förslavas de av pengarnas frestelse och de lyxvaror man kan skaffa med hjälp av dem. Det finns sjukdomar som man aldrig tidigare ens kunde drömma om samt en armé av läkare som är sysslosatta med att finna botemedel. Därmed har mängden sjukhus ökat. Detta är ett test för civilisationen. Tidigare krävdes det dyra specialiserade budbärare för att skicka brev, idag kan vem som helst antasta sin medmänniska med ett brev för endast en futtig slant. Det naturligtvis också att sända ett tack för samma låga pris. Tidigare åt man två eller tre måltider per dag som bestod

av hembakat bröd och grönsaker, numera kräver man någonting att äta med två timmars mellanrum, och har därmed inte någon fritid för andra sysslor. Behöver jag säga något mer? Allt detta kan ni förvissa er om från flere autoritära böcker. Dessa är alla riktiga test för civilisationen. Om någon motsäger sig detta bör ni veta att han är ignorant. Denna civilisation noterar varken moralitet eller religion, dess förespråkare konstaterar att det inte är deras uppgift att lära ut religion. Några anser till och med att det handlar om vidskeplighet. Andra klär sig i religionens slöja och talar om moralitet. Men efter tjugo års erfarenhet har jag kommit fram till att man ofta lär ut omoral i stället för moral. Till och med ett barn förstår att det jag förklarar ovan inte kan framkalla någon moralitet. Civilisationen försöker öka kroppsligt välbefinnande med misslyckas bedrövligt till och med i det.

Denna civilisation är icke-religion. Den har tagit ett så hårt grepp om människorna i Europa, att de som befinner sig i greppet verkar halvgalna. De saknar fysisk styrka och mod. De uppehåller sin energi genom berusning. De kan inte vara glada i ensamhet. Kvinnorna, som borde vara drottningar i sina hem, vandrar på gatorna eller utför slavarbete i fabriker. Enbart i England arbetar en halv miljon kvinnor för en usel lön under svåra förhållanden i fabriker eller i liknande inrättningar. Detta förfärliga faktum är ett av skälen till den dagligt växande rörelsen för kvinnlig rösträtt.

Denna civilisation är sådan att man bara behöver ha tålmod så kommer den att förstöra sig själv. Enligt Muhammeds lära skulle den betraktas som en satanisk civilisation. Hinduismen kallar det Den svarta åldern. Jag kan inte ge er en tillfredsställande bild av den. Den urholkar de vitala delarna av den engelska nationen. Den måste undvikas. Parlamenten är egentligen symboler för slaveri. Om ni tänker tillräckligt på detta kommer ni att hålla med och sluta skylla på engelsmännen. De förtjänar snarare vår sympati. De är ett klipskt folk och därför tror jag att de kommer att göra sig av med ondskan. De är företagsamma och flitiga, och deras tänkesätt är inte i sig omoraliskt. Inte heller är de i grund och botten dåliga. Därför respekterar jag dem. Civilisation är inte en obotlig sjukdom, men det bör aldrig glömmas att det engelska folket för närvarande plågas av den.

KAPITEL VII

VARFÖR FÖRLORADES INDIEN?

Läsaren: Ni har sagt tillräckligt om civilisation – tillräckligt för att jag har börjat fundera på den. Jag vet inte vad av de europeiska nationerna jag borde anamma och vad jag borde undvika, men det är en fråga som jag kommer att tänka på genast. Om civilisationen är en sjukdom som har angripit England,

hur kommer det sig då att hon har kunnat ta över Indien, och varför är hon kapabel att behålla denne?

Redaktören: Det är inte svårt att besvara din fråga och vi kan nu analysera den verkliga karaktären av självstyre. Jag är nämligen medveten om att jag fortfarande behöver besvara den frågan. Jag tänker dock ta upp din tidigare fråga.

Engelsmännen har inte tagit över Indien: vi har gett det åt dem. De är inte i Indien på grund av sin styrka, men för att vi behåller dem här. Låt oss nu se om dessa påståenden är sanna. De kom till vårt land ursprungligen på grund av handelsskäl. Tänk på Company Bahadur [övers. Det Brittiska Ostindiska Kompaniet]. Vem gjorde det till Bahadur? De hade inte den minsta idé om att grunda ett kungadöme. Vem hjälpte företagets officerare? Vilka blev lockade när de såg deras silver? Vem köpte deras gods? Historien bevisar att vi gjorde allt detta. För att bli rika med det samma, välkomnade vi företagets officerare med öppna famnar. Vi hjälpte dem. Om jag har en ovana att dricka bhang och försäljaren säljer mig det, borde jag då beskylla honom eller mig själv? Kan jag undvika min dåliga vana om jag beskyller försäljaren? Och ifall jag föser bort denna försäljare, kommer då en annan och tar hans plats? En riktig indier måste fundera på denna frågas djupaste grunder. Om ett överflöd av mat har orsakat matsmältningssvårigheter, får jag nog inte undgå dem genom att beskylla vattnet. Han är en riktig läkare som hittar orsaken till en sjukdom och om ni vill te er som en läkare gentemot Indiens sjukdom, måste ni hitta sjukdomens verkliga orsak.

Läsaren: Ni har rätt. Nu tror jag att ni inte behöver argumentera mycket längre till innan jag blir helt övertygad. Jag väntar ivrigt på att få höra er utveckla era tankar. Vi diskuterar nu en ytterst intressant fråga. Därför skall jag försöka följa era tankar och avbryta er endast då jag är osäker.

Redaktören: Trots er entusiasm är jag rädd att vi kommer att ha olika åsikter då vi fortsätter samtalet. Likväl skall jag argumentera för min ståndpunkt endast om ni avbryter mig. Vi har redan konstaterat att de engelska handelsmännen vann fotfäste i Indien eftersom vi uppmuntrade dem. När våra furstar förde krig mot varandra, sökte de stöd hos Company Bahadur. Detta bolag var lika bevandrat i handel som i krig. Det bekymrade sig inte med frågor om moral. Dess mål var att utöka sin affärsverksamhet och tjäna pengar. Bolaget tog emot vår hjälp och byggde allt fler lagerbyggnader. För att skydda dem skapade bolaget en armé som också vi utnyttjade. Är det då inte förgäves att skylla på engelsmännen för det som vi företog oss på den tiden? Hinduerna och muhammedanerna hade dragit blankt, och även detta bidrog till att ge bolaget dess chans och skapa de omständigheter som ledde till att bolaget fick kontroll över Indien. Därför är det närmare sanningen att säga att vi skänkte Indien till engelsmännen än att säga att vi förlorade Indien.

Läsaren: Berättar ni nu för mig hur de skall kunna behålla Indien?

Redaktören: De orsaker som gjorde att de fick Indien gör det också möjligt för dem att behålla landet. Vissa engelsmän konstaterar att de tog och behåller Indien med svärdet. Båda dessa påståenden är felaktiga. Det går inte att behålla Indien med svärdet. Napoleon lär ha påstått att engelsmännen är ett krämarfolk. Det är en träffande beskrivning. De håller i alla sina besittningar för sin handels skull. Syftet med deras armé och flotta är att skydda handeln. Eftersom Transvaal inte bjöd på fördelar av detta slag upptäckte framlidne herr Gladstone att det inte var rätt för England att behålla det. När landet blev en affär, ledde motståndet till krig. Herr Chamberlain märkte snart att England hade bestämmanderätt över Transvaal. Det berättas att någon frågade den bortgångne president Kruger, om det fanns guld på månen. Han svarade att det var mycket osannolikt, eftersom engelsmännen i så fall redan skulle ha annekterat den. Många problem kan lösas genom att komma ihåg att pengarna är deras Gud. Av detta följer att vi håller engelsmännen kvar i Indien av egen nytta. Vi gillar deras byteshandel: de roar oss med sina utstuderade metoder och får vad de vill av oss. Att klandra dem för det innebär att bevara deras makt för all framtid. Vi stärker ytterligare deras grepp genom att strida sinsemellan. Om ni godtar ovanstående påståenden, bevisar det att engelsmännen kom till Indien för att gynna handeln. De stannar där av samma orsak och vi hjälper dem att göra det.

Deras vapen och ammunition är totalt onödiga. I detta sammanhang påminner jag er om att det är den brittiska flaggan som svajar i Japan och inte den japanska. Engelsmännen har ett fördrag med Japan för att främja sin handel och om de lyckas med det får ni se att handeln kommer att utvidgas mycket i det landet. De vill göra hela världen till en enda stor marknad för sina varor. Det är sant att de inte kan göra det, men det beror inte på dem. De kommer att vända varenda sten för att nå målet.

KAPITEL VIII

TILLSTÅNDET I INDIEN

Läsaren: Nu förstår jag varför engelsmännen håller Indien. Jag skulle vilja veta er synpunkt på tillståndet i Indien.

Redaktören: Det är ett sorgligt tillstånd. När jag tänker på det får jag tårar i ögonen och min hals blir torr. Jag tvivlar på att jag lyckas förklara hur det känns i mitt hjärta. Det är min bestämda åsikt att Indien håller på att gå under, inte under den engelska hälen, utan under trycket av modern civilisation. Landet stönar under monstrets fruktansvärda tyngd. Det finns ännu tid till att undkomma, men varje dag blir det allt svårare. Religionen är dyrbar för mig

och jag beklagar först och främst att Indien håller på att bli irreligiöst. Här tänker jag inte på hinduismen eller muhammedanismen eller zoroastrismen, utan på den religion som är grunden till alla religioner. Vi håller på att vända oss bort från Gud.

Läsaren: Hur så?

Redaktören: Man beskyller oss för att vara lata då européer är flitiga och företagsamma. Vi har accepterat detta klander och därför önskar vi förändra situationen. Hinduismen, islam, zoroastrismen, kristendomen och alla andra religioner lär att vi skall förhålla oss passiva till världsliga strävanden och aktiva till gudliga strävanden, att vi skulle sätta en gräns för vår världsliga ambition och att vår religiösa ambition skulle vara gränslös. Vårt handlande borde styras in på den senare vägen.

Läsaren: Ni förefaller att uppmana till religiöst charlataneri. Många bedrägerier har, för att tala i en liknande stil, fört människor vilse.

Redaktören: Ni kommer med en olovlig utmaning mot religionen. Det finns otvivelaktigt humbug i alla religioner. Där det finns ljus, finns också skugga. Jag är beredd att vidhålla att humbug i världsliga sammanhang är värre än humbug inom religionen. Den humbug som finns inom civilisationen står inte att finna inom religionen.

Läsaren: Hur kan ni säga så? I religionens namn stred hinduer och muhammedaner mot varandra. Av samma skäl stred kristna mot kristna. Tusentals oskyldiga människor har blivit mördade, tusentals har bränts och torterats i dess namn. Visst är väl detta mycket värre än någon civilisation.

Redaktören: Jag anför med säkerhet att de ovan nämnda umbärandena är mycket uthärdligare än de som orsakas av civilisationen. Alla förstår att de grymheter ni har nämnt inte hör religionen till trots att de begåtts i dess namn; därför blir det inga efterdyningar av dessa grymheter. Sådana kommer alltid att ske så länge det finns okunniga och godtrogna människor. Men det är ingen ände på de offer som strukit med i civilisationens brand. Dess dödliga verkan består i att människor sveds av dess flamma i tron att den i sin helhet är god. De blir fullständigt ogudaktiga och i själva verket får de ytterst litet ut av världen. Civilisationen är som en mus som gnager oss medan den lugnar oss. När man inser dess fulla inverkan skall vi se att religiös vidskepelse är ofarlig i jämförelse med den som åtföljer den moderna civilisationen. Jag pläderar inte för fortsatt religiös vidskepelse. Vi skall verkligen kämpa emot den med händer och tänder, men vi kan aldrig göra detta genom att bortse från religionen. Vi kan göra detta endast genom att sätta värde på och bevara religionen.

Läsaren: Då hävdar ni att Pax Britannica är en onödig belastning?

Redaktören: Ni kan se fred om ni så vill; jag ser ingen.

Läsaren: Ni förringar den terror som thagger, pindarer och bhiler orsakat landet.

Redaktören: Om ni tänker efter, kommer ni att se att terrorn på inget vis var en så avgörande sak. Om den hade varit en mycket betydelsefull sak hade de andra människorna dött innan britternas ankomst. Dessutom är den nuvarande freden bara nominell, ty igenom den har vi blivit svaga och feiga. Vi skall inte tro att engelsmännen har ändrat pindarernas eller bhilerernas natur. Det är därför bättre att lida under pindari-hotet än att någon annan skyddar oss för det och sålunda gör oss underlägsna. Jag skulle föredra att dödas av en av bhilernas pilar än att söka feigt skydd. Indien utan ett sådant skydd var ett tappert Indien. Macaulay visade stor okunskap när han beskyllde indierna för att vara feiga. De har aldrig förtjänat den anklagelsen. Ynkryggar som lever i ett land bebott av djärva bergsmän och myllrande av vargar och tigrar är säkert dömda till en tidig död. Har ni någonsin besökt vår landsbygd? Jag försäkrar er att bönderna sover orädda på sina gårdar även idag; men britterna och ni och jag skulle tveka att övernatta där de sover. Styrkan ligger i frånvaron av fara, inte i massan av kött och muskler vi må ha i våra kroppar. Dessutom måste jag påminna er som förespråkar självständighet att bhilerna, pindarerna och thaggerna sist och slutligen är era egna landsmän. Att besegra dem är er och min uppgift. Så länge vi är rädda för våra egna bröder, är vi odugliga för målet.

KAPITEL IX

TILLSTÅNDET I INDIEN (FORTSÄTTNING): JÄRNVÄGAR

Läsaren: Ni har berövat mig den förtröstan jag haft angående fred i Indien.

Redaktören: Jag har enbart gett er min åsikt om den religiösa aspekten, men då jag redogör för min syn på fattigdomen i Indien, kommer Ni kanhända att ogilla mig, eftersom det Ni och jag hittills ansett vara välgörande för Indien förefaller mig inte längre vara det.

Läsaren: Vad må det vara?

Redaktören: Järnvägar, jurister och läkare har utarmat landet så mycket att om vi inte vaknar upp i tid, kommer vi att förgås.

Läsaren: Jag fruktar nu sannerligen att vi inte kommer att vara överens över huvudtaget. Ni angriper nu precis de institutioner vi hittills betraktat som goda.

Redaktören: Det är nödvändigt att visa tålmod. Ni kommer att ha svårt att förstå den inneboende ondskan i civilisationen. Läkare försäkrar oss att en lungsjuk klamrar sig fast vid livet även då han är döende. Lungsot orsakar ingen uppenbar smärta – den alstrar till och med en förförisk färg kring patientens ansikte liksom för att framkalla tron på att allt är bra. Civilisationen är en sådan sjukdom och vi måste vara mycket varsamma.

Läsaren: Nåväl. Jag skall lyssna på vad ni har att säga om järnvägarna.

Redaktören: Det måste bli uppenbart för Er att utan järnvägarna skulle engelsmännen inte ha ett sådant grepp om Indien som de har. Även järnvägarna har spridit böldpesten. Utan dem skulle massorna inte kunna förflytta sig från plats till plats. De är pestbakteriernas bärare. Tidigare hade vi naturlig segerregering. Järnvägarna har också ökat förekomsten av hungersnöd, eftersom, på grund av att deras rörelseförmåga har ökat, säljer slut sin säd som sedan skickas till de allra dyraste marknaderna. Människorna blir slarviga och tanklösa och därmed ökar hungersnödens tryck. Järnvägarna framhäver människans onda natur. Onda människor uppfyller sina onda avsikter med allt större hast. Indiens heliga platser har blivit oheliga. Förr i världen färdades folk till dessa platser med stor möda. I allmänhet var det därför de verkligt religiösa anhängarna som besökte dem. Idag besöker skurkar dem för att utöva sin skurkaktighet.

Läsaren: Ni har gett en ensidig redogörelse. De goda människorna kan besöka dessa platser i samma mån som de onda. Varför är det inte de som i främsta hand utnyttjar järnvägarna?

Redaktören: Godhet färdas i snigelfart – den kan därför inte ha mycket att göra med järnvägarna. De som vill det goda är varken själviska eller har någon brådska. De vet att det tar lång tid för godheten att få sitt fotfäste hos människan. Däremot har ondskan vingar. Att bygga ett hus tar sin tid, att förintta det kräver ingen. Alltså kan järnvägarna bli en distribuerande kraft enbart för den onde. De må vara diskutabelt huruvida järnvägarna sprider hungersnöd, men att de sprider ondskan är bortom all dispyt.

Läsaren: Hur som helst, så uppvägs alla järnvägens nackdelar av det faktum att det är tack vare järnvägarna som vi i Indien kan se den nya andan av nationalism.

Redaktören: Enligt min mening är detta en missuppfattning. Engelsmännen har lärt oss att vi förr i världen inte var en enhetlig nation och att det kommer att krävas decennier innan vi blir det. Påståendet är ogrundat. Innan de kom till Indien, var vi en nation. En tanke inspirerade oss. Vårt levnadssätt var enhetligt. Det är på grund av att vi var en nation, som de lyckades etablera ett kungarike. Därefter delade de upp oss.

Läsaren: Detta kräver en förklaring.

Redaktören: Min avsikt är inte att föreslå att det saknades olikheter mellan oss även om vi var en nation, men det hävdas att våra ledande män reste runt omkring i Indien antingen till fots eller med oxkärror. De lärde sig varandras språk och i deras inbördes förhållanden fanns det ingen kallsinnighet. Vad tror ni att våra förutseende förfäder kunde ha haft för avsikt då de gjorde Setubandha (Rameshwar) i söder, Jagannath i öster och Hardwar i norr till valfärdsorter? Ni måste medge att de inte var några dumbommar. De visste att

man kunde ha dyrkat Gud lika väl hemma. De lärde oss att de, vilkas hjärtan brann av rättfärdighet, hade Ganges i sina egna hem. Men de såg att Indien var ett av naturen skapat odelbart land. Alltså, resonerade de, måste Indien vara en nation. Följaktligen grundade de heliga platser i olika delar av Indien och ingöt i befolkningen idén om en nationalitet på ett sätt som är okänt i andra delar av världen. Och vi indier är ett så som två engelsmän aldrig kan vara det. Endast ni och jag och andra som anser sig själva vara civiliserade och överlägsna personer inbillar sig att vi är många nationer. Först efter byggan- det av järnvägarna började vi tro på inbördes olikheter, och nu har ni förstås friheten att påstå att det är tack vare järnvägarna som vi börjar avskaffa dessa olikheter. En opiumätare kan plädera för fördelarna med opiumätande utgå- ende från det faktum att vi börjar förstå nackdelarna med att äta opium först efter det att vi har ätit det. Jag ber er noga tänka igenom det jag har sagt om järnvägarna.

Läsaren: Jag skall gärna göra det, men en fråga faller mig in med detsamma. Ni har beskrivit Indien så som det var före den muhammedanska eran, men nu har vi muhammedaner, parser och kristna. Hur kan de bilda en nation? Sedan länge är hinduer och muhammedaner fiender. Till och men våra ord- språk visar det. Muhammedanerna vänder sig mot väster då de ber, men hin- duerna vänder sig mot öster. Muhammedanerna ser ner på hinduerna som avgudadyrkare. För hinduerna är kon helig, muhammedanerna slaktar den. Hinduerna tror på läran om att inte döda, muhammedanerna tror inte. Vi stöter alltså på olikheter vid varje steg. Hur kan Indien vara en nation?

KAPITEL X

TILLSTÅNDET I INDIEN (FORTSÄTTNING): HINDUERNA OCH MUHAMMEDANERNA

Redaktören: Trots att den senaste frågan ni ställde är mycket viktig, visar en noggrann övervägning att den är lätt att besvara. Frågan aktualiseras p.g.a. närvaron av järnvägarna, advokaterna och läkarna. Vi skall här undersöka de två sistnämnda. Vi har redan undersökt frågan om järnvägarna. Jag skulle ändå vilja tillägga att människan är skapad till den hon är av naturen och att hon därför inte bör utsträcka sina rörelser längre än hennes fötter och händer kan ta henne. Om vi inte rusade omkring från plats till plats på järnvä- garna och andra vansinniga bekvämligheter, skulle många av de förvirringar som uppstår kunna undvikas. Våra svårigheter har vi skapat själv. Gud satte en gräns för människans ambitioner att röra sig när han skapade hennes kropp. Människan sätter genast igång med att finna medel för att överskrida denna gräns. Gud utrustade människan med ett intellekt så att hon skulle kunna

känna sin Skapare. Människan missbrukade det så att hon kunde glömma sin Skapare. Jag är beskaffad på så sätt att jag endast kan betjäna mina närmaste grannar, men i mitt högmod låtsas jag ha upptäckt att jag med min fysiska närvaro måste tjäna varje individ i hela universum. Genom att på detta sätt försöka göra det omöjliga kommer människa i kontakt med olika kulturer, olika religioner, och blir därmed synnerligen förvirrad. Med stöd av detta resonemang borde det stå helt klart för er att järnvägarna är en ytterst farlig institution. P.g.a. dem har människan ytterligare avlägsnat sig från sin skapare.

Läsaren: Men jag väntar nu otåligt på att få höra ditt svar på min fråga. Har inte introducerandet av Muhammedanismen splittrat nationen?

Redaktören: Indien kan inte upphöra att vara en nation av det skälet att människor som tillhör olika religioner bor i den. Ankomsten av främlingar behöver inte nödvändigt förstöra nationen, de smälter samman med den. Ett land är en nation endast om ett sådant förhållande råder. Landet måste ha en medfödd förmåga till assimilation, och Indien har alltid varit ett sådant land. I själva verket finns det lika många religioner som det finns individer; men de som är medvetna om nationalitetens anda blandar sig inte i varandras religioner. Om de gör det är de inte värda att betraktas som en nation. Om hinduerna anser att Indien borde befolkas endast av hinduer lever de i ett fantasiland. Hinduerna, muhammedanerna, parserna och de kristna som har gjort Indien till sitt land, är alla sinsemellan landsmän och måste leva i endräkt, om så bara av egenintresse. I ingen del av världen är nationalitet och religion synonyma termer, och har heller aldrig varit det i Indien.

Läsaren: Men hur är det med den medfödda fiendskapen mellan hinduer och muhammedaner?

Redaktören: Det påståendet har hittats på av vår gemensamma fiende. När hinduerna och muhammedanerna kämpade mot varandra talade de säkert i den stilen. De har för länge sedan slutat strida; hur kan det då finnas någon medfödd fiendskap? Jag ber er också minnas att vi inte slutade strida först efter den brittiska ockupationen. Hinduerna blomstrade under muhammedanska härskare och muhammedanerna under hinduiska. Bägge sidor insåg att den ömsesidiga kampen var rena självmordet, och att ingendera skulle fås att överge sin religion med vapenmakt. Bägge sidor beslöt därför att leva i fred. När engelsmännen anlände började stridigheterna på nytt.

De ordspråk ni har citerat myntades när parterna låg i strid; att citera dem nu är uppenbart skadligt. Borde vi inte minnas att många hinduer och muhammedaner har gemensamma förfäder, och att samma blod flyter i deras ådror? Blir människor fiender för att de byter religion? Är muhammedanens Gud olik hinduns Gud? Religioner är olika vägar som mötas i samma punkt. Vad har det för betydelse att vi tar olika vägar så länge vi uppnår samma mål? Var ligger grunden för gräl?

För övrigt finns det allvarliga konflikter mellan dem som följer Shiva och Vishnu, men det finns ingen som antyder att dessa två inte tillhör samma nation. Det sägs att den vediska religionen är annorlunda än jainismen, men anhängarna till respektive religion tillhör inte olika nationer. Faktum är att vi har blivit underkuvade och grälar, således, och vill att våra gräl skall lösas av en tredje part. Det finns hinduiska såväl som muslimska omstörtare. Ju mer vi utvecklar vår sanna kunskap, desto bättre inser vi att vi inte behöver vara i krig med dem vars religion vi inte följer.

Läsaren: Nu skulle jag vilja veta vad du anser om skyddandet av kor.

Redaktören: Jag själv respekterar kon, det vill säga, jag ser på henne med tillgiven vördnad. Kon är beskyddaren av Indien eftersom Indien, som ett jordbruksland, är beroende av kon. Kon är ett mycket användbart djur på hundratals olika vis. Våra muslimska bröder kommer att erkänna detta.

Men, precis som jag respekterar kon, respekterar jag även mina medmänniskor. En människa är lika användbar som en ko, oberoende av om han är muslim eller hindu. Skall jag då slåss med eller döda en muslim för att rädda en ko? Om jag gör så blir jag en fiende till såväl muslimen som kon. Den enda metod som jag känner att skydda kon är, således, att jag närmar mig min muslimska broder och uppmanar honom att, för landets skull, delta i beskyddandet av henne. Om han inte lyssnar på mig skulle jag låta kon gå av den enkla orsaken att fallet överskrider min förmåga. Om jag var fylld av ömkan för kon, skulle jag offra mitt liv för att rädda henne men inte ta min broders liv. Detta, hävdar jag, är lagen i vår religion.

Det är svårt när män blir envisa. Om jag drar åt ett håll, kommer min muslimska broder att dra åt ett annat. Om jag gör mig märkvärdig så kommer han att göra detsamma. Om jag möter honom med värme kommer han att göra mer än så, och om han inte gör det så kommer ingen att anse att jag har gjort något fel då jag gjort det.

När hinduerna blev mer krävande, ökade dödandet av kor. Enligt min åsikt, kan ko-beskyddande samhällen betraktas som ko-dödande samhällen. Det är en skam för oss att vi skall behöva sådana samhällen. När vi glömde hur man skyddar kor, antar jag att vi behövde sådana samhällen.

Vad skall jag göra när en blodsbroder är på gränsen till att döda en ko? Skall jag döda honom, eller falla ner för hans fötter och bönfälla honom? Om ni håller med om att jag bör anta den senare hållningen, måste jag göra på samma sätt mot min muslimska broder.

Vem skyddar kon från att dödas av hinduer när de grymt misshandlar henne? Vem resonerar med hinduerna när de utan förbarmande slår dess avkomma med sina käppar? Men detta har inte hindrat oss från att förbli en nation.

I stort sett kan vi se att många hinduer tror på doktrinen om icke dödande och muhammedanerna inte gör det, vad är i så fall är den förres plikt? Det står

inte skrivet att den som bekänner sig till Ahimsa religionen (som säger: du skall inte döda) har rätt att döda en medmänniska. För honom är vägen rak. För att rädda en levande varelse, får han inte döda en annan. Han kan endast vädja – där finns hans enda plikt.

Men tror varje hindu på Ahimsa? Går man till grunden med frågan, så praktiserar faktiskt ingen en sådan religion, eftersom vi förstör liv. Vi sägs följa den religionen för att vi vill få frihet från ansvaret att inte döda något sorts liv. I stort sett kan vi se, att många Hinduer äter kött och därför inte är Ahimsa anhängare. Det är därför absurt att påstå att de två inte kan leva tillsammans i vänskap därför att hinduer tror på Ahimsa och muhammedaner inte gör det.

Dessa tankar ges oss av själviska och falska religiösa lärare. Engelsmännen lägger till slutklämmen. De är vana att skriva historia: de låtsas studera seder och bruk hos alla folk. Gud har gett oss en begränsad tankeförmåga, men de tillskansar sig den gudomligas funktion och hänger sig åt allsköns experiment. De skriver om sin egen forskning i den mest berömmade ordalag och hypnotiserar oss att tro dem. Vi, i vår okunskap, förtrollas sedan av dem.

De som vill undvika missförstånd kan läsa Koranen, däri kommer de att finna hundratals passager som även en hindu kan acceptera, och Bhagavad-Gita innehåller passager som ingen muhammedan kommer att opponera sig mot. Skall jag ogilla en muhammedan på grund av att det finns ställen i Koranen som jag inte förstår eller ogillar? Det krävs två för en konflikt. Om jag inte vill vara i konflikt med en muhammedan kommer den senare att vara maktlös i sina försök att bråka. Och på samma sätt skulle jag vara maktlös om en muhammedan vägrar att delta i en konflikt med mig. En arm som slår i luften går ur led. Om alla skulle försöka förstå kärnan i sin egen religion och hålla sig till den utan att låta några falska ledare visa vägen skulle det inte finnas utrymme för konflikter.

Läsaren: Men kommer engelsmännen någonsin att låta de två mötas?

Redaktören: Den frågan kommer ur din rädsla. Den avslöjar vår okunskap. Om två bröder vill leva i fred är det då möjligt för en tredje part att skilja dem åt? Om de skulle lyssna på illvilliga råd skulle vi betrakta dem som dumma. På samma sätt skulle vi hinduer och muhammedaner vara tvungna att skylla på vår egen dumhet, snarare än britternas, om vi tillät dem att splittra oss. En lerkruka går sönder när den träffas av en sten, om inte en räcker så flera. Krukan kan räddas, inte genom att man ställer undan den utan genom att man bränner den så varmt att ingen sten kan slå sönder den. Vi måste således forma våra hjärtan av väl brunnen lera. Sedan skall vi förhärda oss mot alla faror. Detta kan hinduerna lätt göra. De är numerärt större, de låtsas vara bättre utbildade; de är därför bättre lämpade att skydda sig från attacker på de hjärtliga relationer de har med muhammedanerna.

Det finns en ömsesidig misstro mellan de två samfunden. Muhammedanerna ber därför Lord Morley om vissa eftergifter. Varför skulle hinduer bestrida dessa? Om hinduerna avstod från att protestera, så skulle engelsmännen notera detta, muhammedanerna skulle allteftersom börja lita på hinduerna, och resultatet skulle bli brödraskap. Vi borde skämmas som tar våra gräl till engelsmännen. Var och en av oss kan själv inse att hinduerna inte kan förlora något på att avstå. En människa som har inspirerat en annan människa till självförtroende har aldrig förlorat något här i världen.

Jag menar inte att hinduerna och muhammedanerna aldrig kommer att strida. Två bröder som lever tillsammans strider ofta. Ibland kommer vi att slå in skallen på varandra. Det borde inte vara nödvändigt, men alla människor är inte rättrådiga. När människor är rasande, så gör de mycket dumheter. Det måste vi stå ut med. Men när vi då har konflikter, så vill vi verkligen inte blanda in engelsmännen eller domstolarna som medlare. Två människor slåss; båda får sina skallar inslagna, eller bara en av dem. Hur skall en tredje part skapa rättvisa mellan dem? De som slåss får räkna med att bli skadade.

KAPITEL XI

TILLSTÅNDET I INDIEN (FORTSÄTTNING): ADVOKATER

Läsaren: Ni säger att när två människor har en konflikt, så skall de inte gå till en domstol. Det är förvånande.

Redaktören: Förvånande eller inte är det hursomhelst sant. Och er fråga för oss in på frågan om advokaterna och läkarna. Min bestämda mening är att advokaterna har förslavat Indien, har underblåst konflikterna mellan hinduer och muhammedaner och har bekräftat den engelska överhögheten.

Läsaren: Det är nog så lätt att lägga fram sådana anklagelser, men det kommer att bli svårt för er att bevisa dem. Och vad gäller advokaterna, vem skulle annars ha visat oss vägen till oberoende? Vem skulle ha skyddat de fattiga? Vem skulle ha slagit vakt om rättvisan? Den nu bortgångne Manomohan Ghose, till exempel, försvarade många fattiga människor utan att ta betalt. Kongressen som ni har berömt så mycket är beroende av juristernas arbete. Att fördöma en så högaktningfull klass av personer är att deklarerera orättvisa och man missbrukar pressfriheten genom att döma ut jurister.

Till redaktören: Det fanns en tid då jag tänkte precis som du. Jag har ingen lust att övertala dig om att de aldrig har gjort en enda god gärning. Jag respekterar minnet av Herr Ghose. Det är helt sant att han hjälpte de fattiga. Att Kongressen är skyldig jurister något är troligt. Jurister är också människor och det finns något gott i varje människa. Varhelst man lägger fram exempel på

jurister som gjort något gott finner man att det goda kommer sig av det att de är människor snarare än för att de är jurister. Det som jag är angelägen om att visa er är att yrket lär ut omoral. Det är utsatt för en sådan frestelse som få kan undkomma. Hinduerna och Muhammedanerna har grälat. En vanlig man skulle be dem att glömma det hela. Han skulle säga att båda felat och skulle råda dem att sluta gråla. Men sedan uppsöker de varsin jurist. Juristens uppgift är att vara på kundens sida och att finna sätt att argumentera till förmån för kunden, vilka de (juristerna) oftast inte känner. Om de inte agerar så anses de att de har förnedrat sin yrkeskår. Jurister kommer således i regel att uppmuntra gräl istället för att hejda dem. Vad mer, många vill bli jurister, inte för att hjälpa andra, utan för att förtjäna väl. Det är ett sätt att bli förmögen och deras intresse ligger i att öka antalet konflikter. Jag vet att jurister är nöjda när människor grälar med varandra. Småsinta genmålare hittar faktiskt på gräl. De är profitjägare, blodiglar som livnär sig på fattiga människors blod. Jurister är personer som har lite att göra. De som börjar arbeta inom den här typen av yrken är lata personer som vill omge sig med lyx. Så är det. Att säga något annat skulle vara bara ett löst påstående. De är juristerna själva som har upptäckt att deras yrke förtjänar att hedras. De formulerar lagar på samma sätt som de formulerar självberöm. De bestämmer själva vilka arvoden de kommer att uppbära och de lägger på så mycket att fattiga människor nästan börjar betrakta dem som gudomliga.

Varför skall deras lön vara bättre än vanliga arbetares? Varför ställer de högre krav? På vilket sätt är de mera nyttiga för landet än arbetarna? Är man berättigad till en högre lön för att man gör gott? Dessutom, om man för pengar är beredd att göra vad som helst för landet, hur kan det uppfattas som gott?

Alla som vet någonting om stridigheterna mellan hinduer och muhammedaner vet att de ofta har förorsakats genom juristernas ingripanden. Det finns familjer som ruinerats genom dem, de har ställt bröder mot varandra. Furstendömen som råkat i juristernas våld har blivit överhopade av skulder. Många har förlorat allt de äger. Det finns hur många exempel som helst.

Ändå är den största skadan som förorsakats av juristerna att engelsmännen tagit ett fastare grepp om makten. Tror ni att det skulle vara möjligt för engelsmännen att styra utan domstolarna? Att domstolarna finns till för folkets skull är en missuppfattning. Domstolarna finns till för att befästa makten hos de härskande. Om människor själva började lösa sina tvister, kunde en tredje part inte ha någon makt över dem. Män som gjorde upp genom att slåss eller be sina släktingar om hjälp var det sannerligen inte mindre manliga än män som fejt förlitar sig på domstolarna. Att göra upp genom att slåss var givetvis primitivt. Men är det mindre barbariskt att dra in en tredje part för att lösa en tvist mellan er och mig? Det finns ingen anledning att tro att ett avgörande som fällt av en tredje part alltid skulle vara riktigt. Endast de involverade par-

terna kan veta vem som har rätt. I vår enkelhet och okunnighet förleds vi att tro att en främling, genom att ta våra pengar, kan ge oss rättvisa.

Den viktigaste lärdomen är ändå att domstolarna förutsätter jurister och att engelsmännen aldrig kunnat härska utan domstolar. Om man antar att det endast fanns engelska domare, engelska försvarsadvokater och engelska poliser, kunde de endast styra över engelsmän. Engelsmännen klarade sig inte utan indiska domare och indiska försvarsadvokater. Hur försvarsadvokaterna gjordes i första taget och hur de gynnades borde ni förstå väl. Då skulle ni känna samma avsky för yrket som jag har. Om försvarsadvokaterna skulle överge sitt yrke och anse att det är lika förnedrande som prostitution, skulle engelsmännens välde upphöra på en gång. De har bidragit till att vi har anklagats för att älska tvister och domstolar som fisken älskar vattnet. Det jag har sagt gällande försvarsadvokater gäller naturligtvis även domare; de är kusiner; den ena stärker den andra.

KAPITEL XII

TILLSTÅNDET I INDIEN (FORTSÄTTNING): LÄKARE

Läsaren: Nu förstår jag juristerna; det goda de har gjort kan ha varit av misstag. Jag känner att speciellt det yrket är hatfullt. Ändå, ni drar även med läkarna? Redaktören: Synpunkterna som jag framför till er är sådana som jag har lärt mig. De är inte originella. Västerländska skribenter har använt starkare termer både om läkare och om jurister. En skribent har länkat hela moderna systemet till Upas-trädet. Dess grenar representerar parasitiska yrken, inklusive yrken inom rätt och medicin, och över stammen har lyfts den sanna religionens yxa. Omoraliskhet är trädets rot. Ni kommer alltså att se att åsikterna inte kommer från mig, utan representerar flera personers sammanlagda erfarenheter. En gång i tiden älskade jag det medicinska yrket. Jag ämnade bli läkare för mitt lands skull. Så tänker jag inte längre. Nu förstår jag varför medicinmännen (the vaids, historiska indiska medicinmän) bland oss inte har fått en så respektabel status.

Engelsmännen har minsann effektivt utnyttjat det medicinska yrket för att hålla oss i schack. Engelska läkare är kända för att ha använt sitt yrke med många mäktiga asiater för politisk vinst.

Läkare har nästan upplöst oss. Ibland tror jag att de som vårdar sjuka utan behörig läkarutbildning är bättre än högt kvalificerade läkare. Låt oss fundera på det här. Läkarens uppgift är att ta hand om kroppen, eller i själva verket inte ens det. Deras uppgift är att hjälpa oss bli kvitt de sjukdomar som hemsöker kroppen. Hur uppkommer dessa sjukdomar? Det handlar i själva verket om att

vi försummar vår kropp, eller skämmer bort den. Jag föräter mig och drabbas av matsmältningsbesvär. Jag går till läkaren, han ger mig medicin, jag blir frisk. Jag föräter mig igen, jag tar hans piller igen. Om jag inte hade tagit pillret den första gången skulle jag ha lidit mitt straff och jag skulle inte ha förätit mig igen. Läkaren ingrep och hjälpte mig att skämma bort mig själv. Min kropp kändes klart bättre, men mitt sinne försvagades. En fortsatt tillförlitning på medicin leder oundvikligen till att man förlorar kontrollen över sitt sinne.

Jag har hängett mig åt en ovana, jag drar på mig en sjukdom, läkaren gör mig frisk – sannolikheten är stor att beteendet upprepas. Om läkaren inte hade ingripit skulle naturen ha skött sitt och jag skulle ha uppnått kontroll över mig själv. Jag skulle ha frigjort mig från den dåliga vanan och blivit lycklig.

Sjukhus är institutioner som uppmuntrar till syndigt beteende. Människor tar sämre hand om sina kroppar och omoraliskheten ökar. Europeiska läkare är värst av alla. För en försummad människokropp dödar de tusentals djur årligen. De utövar vivisektion. Ingen religion stöder detta. De är alla ense om att det inte är nödvändigt att ta så många liv för våra kroppars skull.

De här läkarna bryter mot våra religiösa instinkter. De flesta av deras medicinska blandningar innehåller antingen animaliska fetter eller alkohol; dessa två saker är förbjudna för hinduer och muhammedaner. Vi kan låtsas vara civiliserade och kalla religiösa förbud vidskepelse och hänsynslöst skämma bort oss med vad vi vill. Faktum kvarstår att läkarna uppmuntrar oss att hänge oss åt ovanor, med slutresultatet att vi har berövats vår självkontroll. Under dessa förhållanden kan vi inte tjäna landet. Att studera den europiska läkarvetenskapen är att fördjupa vår trældom.

Det är värt att begrunda varför vi tar upp läkaryrket. Det beror verkligen inte på syftet att betjäna mänskligheten. Vi blir läkare för att uppnå ära och rikedom. Jag har försökt visa att yrket inte egentligen betjänar mänskligheten och att det är skadligt för mänskligheten. Läkare visar upp sin kunskap och tar orimliga arvoden. Deras preparat, som egentligen är värda några pence, kostar flera shilling. Folket låter sig luras på grund av sin godtrogenhet och hoppet om att bli av med någon sjukdom. Är då inte kvacksalvarna som vi känner bättre än läkarna som låtsas vara mänskliga?

KAPITEL XIII

VAD ÄR VERKLIG CIVILISATION?

Läsaren: Ni har fördömt järnvägarna, juristerna och läkarna. Jag inser att ni kommer att fördöma alla maskiner. Men vad är civilisation i så fall?

Redaktören: Det är inte svårt att svara på den frågan. Jag tror att den civilisation som utvecklats i Indien saknar motstycke i världen. Ingenting

kan överträffa de frön som våra förfäder sådde. Romarriket försvann liksom Grekland; faraonernas makt bröts; Japan har blivit västerländskt; om Kina kan ingenting sägas; men Indien är fortfarande på ett eller annat sätt sunt i grunden. De europeiska folken får sina lärdomar av att studera skrifter av män i antikens Grekland eller Rom vars forna glans gått förlorad. I sina försök att lära sig av dem föreställer sig européerna att den kan undvika de misstag som gjordes i Grekland och Rom. Sådant är deras beklagensvärda tillstånd. Mitt i allt detta förblir Indien oberört och det är landets ära. Indien beskylls för att dess folk är så ociviliserat, okunnigt och flegmatiskt, att det är omöjligt att få det att acceptera några förändringar. Det är i själva verket en anklagelse som talar till vår fördel. Det som vi på våra erfarenhetens städ har prövat och funnit vara sant, vågar vi inte förändra. Många tvingar sina råd på Indien, och hon förblir oberörd. Detta är hennes skönhet: det är räddningsplanen för vårt hopp. Civilisation är det förhållningssätt som visar mänskligheten på pliktens väg. Att fullgöra sin plikt och att leva moraliskt är två sidor av samma sak. Att leva moraliskt är att uppnå kontroll över sitt sinne och sina passioner. Genom att göra detta känner vi oss själva. I gujarati betyder motsvarigheten till civilisation "gott uppförande". Om denna definition är korrekt, har Indien, som så många författare har visat, ingenting att lära sig från någon annan, och detta är som sig bör. Vi märker att själen är en rastlös fågel; ju mera den får, desto mera vill den ha, och ändå förblir den otillfredsställd. Ju mera vi tillfredsställer våra passioner, desto mera ohämmade blir det. Således satte våra förfäder en gräns för våra njutningar. De såg att lycka huvudsakligen var ett mentalt tillstånd. En man är inte nödvändigtvis lycklig för att han är rik, eller olyckligt för att han är fattig. De rika ter sig ofta olyckliga och de fattiga lyckliga. Miljoner kommer alltid att förbli fattiga. När de såg allt detta, avrådde oss våra förfäder från lyx och njutningar. Vi har klarat oss med en likadan plog som för tusentals år sen. Vi har bibehållit samma slags stugor som vi hade i forna tider och vår inhemska utbildning förblir den samma som förr. Vi har inte haft något system av livsfientlig konkurrens. Var och en fullgjorde sitt eget yrke eller gebit och tog i betalning en fastställd lön. Det var inte det att vi inte visste hur man uppfinnar maskiner, men våra fäder visste att ifall vi i våra hjärtan blev intresserade av sådana ting, så skulle vi bli slavar och förlora vår moraliska ryggrad. Således beslöt de, efter tillbörligt betänkande, att vi endast skall göra det vi kan med våra händer och fötter. De såg att vår verkliga lycka och hälsa bestod i ett lämpligt användande av våra händer och fötter. Vidare resonerade de att stora städer var en fälla och en onödig belastning och att människor inte skulle vara lyckliga i dem, där skulle uppstå tjuv- och rånarligor, prostitution och laster skulle blomstra i dem, och fattiga skulle rånas av rika. Därför var de tillfreds med små byar. De insåg att kungar och deras svärd var underlägsna etikens

svärd, och därför ansåg de jordens härskare vara underlägsna Richier och fakirer. En nation med en sådan författning är mera ägnad att undervisa andra än att ta lärdom av andra. Denna nation hade domstolar, jurister och doktorer, men dessa hölls inom vissa gränser. Var och en visste att innehavarna av dessa yrken inte var andra överlägsna, dessutom stod det klart att dessa tjänstemän inte rånade någon. De ansågs vara folkets tjänare, inte dess herrar. Rättvisan var tämligen skäligen. Den vanliga normen var att undvika domstolar. Det fanns inte några värvare som kunde lura folk till dem. Också detta onda var märkbart endast i och runt stora städer. Det vanliga folket levde oberoende och i enlighet med sitt jordbruksarbete. De hade verkligt självstyre.

Och i områden dit denna förbannade civilisation inte nått förblir Indien som det var förr. Invånarna i denna del av Indien kommer med rätta att skratta åt era nymodiga idéer. England styr inte över dem, och ni kommer aldrig att göra det. Vi känner inte dem i vars namn vi talar, och de känner inte oss. Jag vill sannerligen ge er, och andra som liksom ni älskar moderlandet, rådet att bege er inåt den del av landet som ännu inte blivit förorenad av järnvägar och att leva där sex månader: ni må sedan bli patrioter och tala om självstyre.

Nu förstår ni vad jag avser med verklig civilisation. De som önskar förändra förhållandena så som jag har beskrivit dem är landets fiender och syndare.

Läsaren: Det vore bra om Indien vore precis som ni beskrivit den, men det är också i Indien som det finns hundratals barnänkor, i vilken två år gamla barn blir gifta, där tolv år gamla flickor är mödrar och hemmafruar, där kvinnor praktiserar månggifte, där praktiserandet av niyoga är i bruk, där kvinnor i religionens namn tillägnar sig åt prostitution och i religionens namn får och getter dödas. Betraktar ni också dessa som symboler för den civilisation som ni har beskrivit?

Redaktören: Ni gör ett misstag. Felen som ni har visat är fel. Ingen misstas dem för urgammal civilisation. De finns kvar trots den. Försök har alltid gjorts och kommer att göras för att avskaffa dem. Vi kan tillämpa den nya anda som har fötts i oss för att rena oss själva från detta fördärv. Men vad jag har beskrivit för er som symboler för modern civilisation accepteras som sådana av dess förkämpar. Den indiska civilisationen, såsom jag beskrivit den, har beskrivits så av dess förkämpar. I ingen del av världen och under ingen civilisation har människorna uppnått perfektion. Den indiska civilisationens betoning är att höja det moraliska varat, den västerländska civilisationens är att sprida omoraliskhet. Den senare är gudlös, den förra baserad på tron på gud. Att förstå detta och tro så gör att det passar var och en som älskar Indien att klänga sig fast vid den gamla indiska civilisationen såsom ett barn klänger sig fast vid moderns bröst.

KAPITEL XIV

HUR KAN INDIEN BLI FRITT?

Läsaren: Jag uppskattar dina åsikter om civilisationen. Jag måste fundera på dem. Jag kan inte smälta dem på en gång. Vad skulle ni då, utgående från dina åsikter, föreslå för att frigöra Indien?

Redaktören: Jag förväntar mig inte att mina åsikter blir accepterade på en gång. Min uppgift är att visa dem åt läsare som dig. Man kan lita på att tiden tar hand om resten. Vi har redan behandlat förutsättningarna för att frigöra Indien, men vi har gjort så indirekt; nu skall vi göra det direkt. Det är en välkänd grundsats att genom att röja undan orsaken till en sjukdom så avlägsnar man sjukdomen i sig. På samma sätt kan Indien bli fritt om man undanröjer orsaken till slaveriet i Indien.

Läsaren: Om den indiska civilisation är, likt ni säger, den bästa av alla, hur förklarar ni då slaveriet i Indien?

Redaktören: Den här civilisationen är obestriddligen den bästa, men man måste beakta att alla civilisationer har blivit provade. Den civilisation som är den bestående klarar sig. Eftersom Indiens söner var bristfälliga har dess civilisation blivit satt i fara. Men dess styrka skall visas i dess förmåga att överleva chocken. Dessutom är inte hela Indien drabbat. Endast de som har blivit påverkade av den västerländska civilisationen har blivit förslavade. Vi mäter universum med vår egen eländiga tumstock. När vi är slavar tror vi att hela universum är förslavat. Eftersom vi är i en föraktlig situation tror vi att hela Indien är i samma situation. I själva verket är det inte så, och det är även att pådyvla hela Indien vårt slaveri. Men om vi minns förhållandet ovan kan vi se att om vi bli fria, blir Indien fritt. Och i denna tanke finner ni definitionen på självstyre. Det är självstyre när vi lära oss att styra själva. Det ligger därför i våra händer. Betrakta inte detta självstyre som en dröm. Det är ingen mening i att bli sittande. Det självstyre jag vill gestalta är sådan att vi, sedan vi har förverkligat det, kommer att ägna resten av våra liv åt att övertyga andra att göra likadant. Men ett sådant självstyre måste upplevas, av var och en för egen del. Den drucknande kommer aldrig att rädda någon annan. Eftersom vi själva är slavar skulle det vara förmätet att försöka befria andra. Ni kan ni se att det inte är nödvändigt för oss att ha till mål att kasta ut engelsmännen. Om engelsmännen blir indieniserade kan vi ge plats för dem. Men om de vill stanna i Indien tillsammans med sin civilisation finns det ingen plats. Det är vår sak att se till att det blir så.

Läsaren: Det är omöjligt att engelsmännen någonsin blir indieniserade.

Redaktören: Att säga så är att säga att engelsmännen är omänskliga. Och det är vid sidan av saken om de kommer att bli det eller inte. Om vi håller vårt eget hus i ordning kommer bara de som passar att bo i det att stanna. De andra kommer att lämna av sig själva. Sådant har vi alla erfarenhet av.

Läsaren: Men det har inte hänt i historien.

Redaktören: Att tro att det som inte har hänt i historien aldrig kommer att hända är att misstro mänsklig värdighet. I alla fall är de vår sak att försöka följa vårt förnuft. Alla länder delar inte samma villkor. Indiens villkor är unika. Dess styrka är omätlig. Vi behöver därför inte hänvisa till andra länders historia. Jag har dragit uppmärksamheten till att när andra civilisationer har gått under har den indiska överlevt många slag.

Läsaren: Jag hänger inte med. Det verkar råda föga tvivel om att vi måste kasta ut engelsmännen med vapenmakt. Så länge de är i landet kan vi inte vila. En av våra poeter säger att slavar inte ens kan drömma om lycka. Vi försvagas varje dag på grund av engelsmännens närvaro. Vår storhet är borta, vårt folk verkar skräckslaget. Engelsmännen är i Indien likt ett ogräs vi måste bli av med på alla sätt.

Redaktören: I din iver har ni glömt allt vad vi har beaktat. Vi har med oss engelsmännen och vi behåller dem. Varför glömmer ni att vårt godkännande av deras civilisation gör deras närvaro i Indien möjligt? Din avsky för dem borde överföras på deras civilisation. Men låt oss anta att vi måste driva iväg engelsmännen genom strid, hur skall det gå till?

Läsaren: På samma sätt som italienarna gjorde det. Det som var möjligt för Mazzini och Garibaldi är möjligt för oss. Ni kan inte förneka att dessa var stora män.

KAPITEL XV

ITALIEN OCH INDIEN

Redaktören: Det är bra, att ni nämner exemplet Italien. Mazzini var en stor och bra man, Garibaldi en stor krigare. Båda är beundransvärda och från deras liv kan vi lära oss mycket. Men Italiens förutsättningar var olika Indiens. I första rummet är skillnaden mellan Mazzini och Garibaldi värd att notera. Mazzinis ambition beträffande Italien förverkligades inte och har ännu inte gjort det. Mazzini har i sina skrifter påpekat om människans plikt är, att var och en måste lära sig att råda över sig själv. Detta har inte skett i Italien. Garibaldi delade inte denna Mazzinis syn. Garibaldi gav efter och varje italienare tog till vapen. Italien och Österrike hade samma civilisation, de var kusiner i det avseendet. Det var en fråga om ditt eller datt. Garibaldi ville helt enkelt att Italien skulle bli fritt från det österrikiska oket. Minister Cavours intriger vanhedrar den delen av Italiens historia. Och vad har då resultatet blivit? Om ni tror att den italienska nationen är lycklig, därför att italienarna styr Italien hukar ni er i mörkret. Mazzini har slutgiltigt visat, att Italien inte blev fritt. Kung Victor Emanuel gjorde en tolkning av begreppet,

Mazzini ett annat. Enligt Victor Emanuel, Cavour och till och med Garibaldi betydde Italien kungen av Italien och hans hejdukar. Enligt Mazzini, innebar det hela det italienska folket, dvs. dess jordbruksbefolkning. Emanuel var bara dess tjänare. Mazzinis Italien är fortfarande kvar i ett tillstånd av slaveri. Vid tiden för det s.k. nationella kriget, var det liksom ett schackspel mellan två rivaliserande kungar med Italiens folk som bönder. De arbetande klasserna i detta land är fortfarande missnöjda. Därför revolterar de, mord och uppror kan alltid förväntas från dem. Vilken verklig vinst gjorde Italien efter tillbakadragandet av de österrikiska trupperna? Vinsten var endast nominell. De reformer för vars skull kriget antogs ha blivit igångsatt har ännu inte blivit garanterade. Förhållandena för folk i allmänhet är fortfarande desamma. Jag är säker på att ni inte vill ha sådana villkor i Indien. Jag tror ni önskar att Indiens miljoner blir lyckliga, inte att ni önskar få en regerings tyglar i dina händer. Om det är så, måste vi beakta bara en sak: hur kan dessa miljoner erhålla självstyrelse? Ni måste medge att folket under flera indiska furstar har underkuvats. Den senaste krossar dem skoningslöst. Deras tyranni är större än den engelska och om ni vill ha sådan tyranni i Indien kommer vi aldrig att enas. Min patriotism lär mig inte att jag skall tillåta att folket krossas under hälen på indiska furstar om bara engelsmännen retireerar. Om jag hade makt skulle jag stå upp mot de indiska furstarnas tyranni lika mycket som mot de engelska. Med patriotism menar jag hela folkets välfärd och om jag kunde säkra den i händerna på engelsmännen skulle jag böja mig för dem. Om någon engelsman vigde sitt liv åt att säkra Indiens frihet, stod upp mot tyrannin och tjänade landet skulle jag välkomna denne engelsman som vore han en indier.

Återigen, Indien kan kämpa på samma sätt som Italien bara om landet har vapen. Ni har inte alls övervägt detta problem. Engelsmännen är utomordentligt väl beväpnade; det skrämmer mig inte, men det är tydligt att för att stå upp mot dem med vapen måste tusentals indier bli beväpnade. Om något sådant skall vara möjligt, hur många år kommer det att ta? Dessutom, att beväpna Indien i stor skala innebär att europeisera landet. Då kommer landets tillstånd att bli lika ynkligt som Europas. Detta innebär då, i korthet, att Indien måste acceptera europeisk civilisation, och om det är vad vi vill så är ju det bästa att vi ibland oss har sådana som är väl förtrogna med den civilisationen. Då kommer vi att kämpa för några få rättigheter, vi kommer att få något av det vi begär, och så blir vi sedan tvungna att nöja oss med det. Men faktum är att den indiska nationen inte kommer att ta till vapen, och det är bra att den inte gör det.

Läsaren: Ni överdriver situationen. Alla behöver inte vara beväpnade. Vi skall börja med att ta livet av några engelsmän för att skapa skräck; sedan skall ett antal beväpnade män strida öppet. Vi måste kanske offra en kvarts miljon

man, eller där omkring, men vi kommer att återfå vårt land. Vi skall inleda ett gerillakrig och besegra engelsmännen.

Redaktören: Det innebär att ni vill göra det heliga Indien oheligt. Bävar ni inte inför tanken på att befria Indien genom lönnmord? Det vi bör göra är offra oss själva. Det är en feg tanke, detta att döda andra. Vem har ni tänkt befria genom mord? Indiens miljoner önskar det inte. De som har förgiftats av den eländiga moderna civilisationen tänker tankar som dessa. Sådana som kommer till makten med hjälp av mord kommer sannerligen inte att göra nationen lycklig. De som tror att Indien tjänar på det som Dhingra gjort och på andra liknande handlingar gör ett allvarligt misstag. Dhingra var en patriot, men hans kärlek var blind. Han offrade sin kropp på fel sätt; det slutgiltiga resultatet kan inte bli annat än fördärligt.

Läsaren: Men ni håller med om att engelsmännen har blivit skrämda av dessa mord, och att Lord Morleys reformer beror på rädsla.

Redaktören: Engelsmännen är både lättskrämda och modiga. England påverkas, som jag ser det, lätt av krutrök. Det är möjligt att Lord Morley gått med på reformerna på grund av fruktan, men det som uppnåtts på grund av rädsla består bara så länge rädslan håller i sig.

KAPITEL XVI R Å S T Y R K A

Läsaren: Detta är en ny doktrin, som menar att det någon vinner till sig genom fruktan, enbart kan behållas så länge som fruktan består. Säkerligen syftar inte detta uttalande på att det som har blivit givet någon skulle tas tillbaka?

Redaktören: Inte på det sättet. Kungörelsen från 1857 gavs ut vid slutet av en revolt och hade som avsikt att bevara freden. När freden säkrades och folket blev trögtänkt kom hela dess effekt att tonas ned. Om jag slutar stjåla ur fruktan för bestraffning så kommer jag återuppta handlingen så snart fruktan har lämnat mig. Detta är nästan en universell erfarenhet. Vi har kommit fram till antagandet att vi kan få människor att agera genom att bruka våld mot dem, och det är därför som vi brukar våld.

Läsaren: Håller ni inte med om att ni säger emot er själv? Ni är väl medveten om att det engelsmännen uppnådde i sitt eget land, det uppnådde de genom bruket av rå styrka. Jag vet att ni har hävdat att det de uppnådde är värdelöst, men det är inte något som påverkar mitt argument. De ville ha värdelösa saker och det är vad de fick. Min poäng är att de fick igenom sin önskan. Vem bryr sig om vad det egentligen betyder att de antog något? Varför skulle inte vi kunna uppnå våra mål, vilket ju är ett gott ändamål och det med vilka som helst givna medel även om det skulle innebära ett användande av våld? Måste

jag verkligen reflektera över vilka medel jag skall använda när jag håller på att ta itu med en tjuv i mitt hus? Min plikt är att jaga ut honom på vilket sätt som än erbjuds. Ni verkar erkänna att vi inte har fått något och att vi inte heller kommer att få något genom att be om det. Varför kan vi då inte göra detta genom att använda rå styrka? Och om vi har som syfte att behålla det vi kan komma att få, måste vi upprätthålla fruktan genom att använda samma slags styrka, i den mån detta är nödvändigt. Det skulle inte anses vara ett brott om ni genom våld hindrade ett barn från att beträda eld. På ett eller annat sätt måste vi således komma fram till vårt mål.

Redaktören: Ditt resonemang är rimligt. Det har vilselett många. Jag har själv tidigare använt likadana argument. Men jag tror att jag vet bättre nu, och jag har för avsikt att leda er rätt. Låt oss först betrakta argumentet att vi har rätt att nå vårt mål genom att använda rå styrka eftersom engelsmännen nådde sitt eget via likadana medel. Det är fullständigt sant att de använde rå styrka och att det är möjligt för oss att göra på samma sätt, men genom att använda samma medel kan vi få endast det som de fick. Ni medger säkert att vi inte vill detta. Din övertygelse om att det inte finns något samband mellan ändamålet och medlet är ett stort misstag. Genom det misstaget har även människor som ansetts religiösa utfört förfärliga brott. Ditt resonemang är som att säga att vi kan få en ros genom att plantera ett skadligt ogräs. Om jag ville fara över havet, kunde jag göra det endast med ett fartyg; om jag använde en kärra för det ändamålet, skulle både kärran och jag snart hitta bottnen. "Såsom Guden, så även dyrkaren", är en maxim värd att tänka på. Dess betydelse har blivit förvrängd och människor har gått vilse. Medlet kan liknas vid en säd, ändamålet vid ett träd; och mellan medlet och ändamålet finns just det samma okränkbara sambandet som mellan säden och trädet. Jag kommer troligtvis inte att erhålla resultatet som flödar från dyrkandet av Gud genom att lägga mig ner utsträckt inför Satan. Om någon därför skulle säga: "Jag vill dyrka Gud; det betyder inget att jag gör så genom Satan" skulle detta betraktas som ren dårskap. Vi skördar exakt som vi sår. Engelsmännen fick år 1833 större rösträtt genom våld. Kom de att uppskatta sin plikt mer genom att använda rå styrka? De ville få rätt att rösta, vilken de också fick genom att använda fysiskt våld. Men riktiga rättigheter flödar från fullföljningen av plikt; dessa rättigheter har de inte erhållit. Vi har därför framför oss i England kraften av att alla vill ha och håller fast vid sina rättigheter, medan ingen tänker på sin plikt. Och där var envar vill ha rättigheter, vem skall ge dem till vem? Jag vill inte framhäva att de inte fullföljer några plikter alls. De fullföljer inte de plikter som hör samman med de rättigheterna; och eftersom de inte fullgör den särskilda plikten, nämligen att förvärva sig lämplighet, har deras rättigheter blivit en börda för dem. Med andra ord är det som de har erhållit ett direkt resultat av medlet de använde. De använde medlet som motsvarade ändamålet. Om jag ville ta ditt

armbandsur, måste jag slåss för det; om jag ville köpa ditt ur, måste jag betala för det; och om jag ville få den som en gåva, måste jag be om det; och, i enlighet med medlet jag använder mig av är uret stöldgods, mitt eget gods, eller en donation. På detta sätt ser vi tre olika resultat från tre olika medel. Kommer ni ännu att säga att medlet inte äger betydelse?

Nu skall vi ta ditt exempel på tjuven som skall drivas ut. Jag tycker inte som ni att tjuven kan utdrivas med vilket som helst medel. Om det är min fader som har kommit för att stjäla skall jag använda ett sorts medel. Om det är en bekant skall jag använda ett annat; och om tjuven är fullständigt obekant skall jag använda ett tredje. Om det är en vit man, säger ni kanske att ni kommer att använda annorlunda medel än de ni använder på indiska tjuvar. Om det är en vekling kommer medlet att skilja sig från det som används för att handskas med en som är jämbördig i fysisk styrka; och om tjuven är beväpnad från topp till tå, kommer jag att helt enkelt ligga tyst. På så sätt har vi en mångfald av medel mellan fadern och den beväpnade mannen. Återigen, jag tror att jag borde låtsas sova vare sig tjuven var min fader eller den starka beväpnade mannen. Orsaken för detta är att min fader skulle även han vara beväpnad och jag borde ge vika inför vilkenderas styrka som helst och låta mina saker bli stulna. Min faders styrka skulle få mig gråta av medlidande; den beväpnade mannens styrka skulle väcka min vrede och vi skulle bli fiender. Sådan är den kluriga situationen. Utgående från dessa exempel kan vi kanske inte komma överens om medlen som borde tillämpas i varje enskilt fall. Jag själv verkar se klart vad som borde göras i alla dessa fall, men botemedlet kan skrämja dig. Jag tvekar därför inför att ställa det framför dig. Än så länge lämnar jag det till er att gissa, och om ni inte förmår, är det klart att ni måste använda er av olika medel i varje skilt fall. Ni kommer också att ha insett att vilket som helst medel inte hjälper i att driva bort tjuven. Ni måste anamma medel som passar in på varje fall. Härav följer att det inte är din plikt att driva bort tjuven med vilka medel som helst.

Låt oss gå lite längre. Den välbeväpnade mannen har bestulit er på din egendom; ni har fått lida för hans handlingar; ni är fylld av vrede; ni argumenterar att ni vill straffa den lymmeln, inte för din egen skull utan för dina grannars bästa; ni har samlat ihop en skara beväpnade män, ni ämnar överfalla hans hus; han får i sin tur höra om det och flyr; också han är uppretad. Han samlar ihop sina banditbröder och sänder er ett trotsigt budskap om att han skall utsätta er för ett rån mitt på ljusan dag. Ni är stark, ni är inte rädd för honom, ni är redo att möta honom. Under tiden är tjuven ett plågoris för dina grannar. De beklagar sig för dig. Ni svarar att ni gör allt för deras skull, ni bryr er inte om att dina egna ägodelar har stulits. Dina grannar svarar att tjuven aldrig har hemsökt dem förut och att de inte drabbades av hans plundringar förrän ni inledde din fiendskap mot honom. Ni befinner er mellan Skylla och Karybdis. Ni är fylld av medlidande för de fattiga människorna. Vad de säger är sant. Vad

skall ni göra? Ni förlorar ditt anseende om ni nu lämnar tjuven i fred. Därför säger ni åt de fattiga människorna: ”Bry er inte om det. Kom, mina rikedomar är era, jag skall ge er vapen, jag skall lära er att använda dem; ni skall pryglad den lymmeln; låt honom inte gå ostraffad.” Och så eskalerar striden; tjuvarnas antal växer; dina grannar har av egen kraft försatt sig i en besvärlig situation. På det här sättet blir följden av din vilja att hämnas på tjuven att ni inte längre har någon sinnesro; ni går i ständig rädsla för att bli bestulen och överfallen; ditt mod har förvandlats till feighet. Om ni tålmodigt undersöker mitt resonemang inser ni att bilden inte är överdriven. Detta är ett av handlingsätten. Låt oss nu undersöka de övriga. Ni tillrättavisar den beväpnade tjuven som om han var en omedveten broder; ni bestämmer er för att tala förnuft med honom vid lämpligt tillfälle; ni resonerar att han trots allt är en medmänniska; ni vet inte vad som drivit honom till att stjäla. Därför besluter ni er för att när ni har ett tillfälle skall ni ointetgöra mannens motiv till att stjäla. Medan ni på det här sättet resonerar med er själv, kommer mannen igen för att stjäla. Istället för att vara arg på honom tycker ni synd om honom. Ni tänker att den här vanan att stjäla måste vara en sjukdom. Hädanefter håller ni därför dörrar och fönster öppna, ni flyttar din sovpplats, och ni förvarar dina saker så att de skall vara så lättåtkomliga som möjligt för honom. Inbrottstjuven återvänder och blir förvirrad då allt detta är nytt för honom; inte desto mindre för han bort dina saker. Men hans sinne är i uppror. Han gör efterforskningar om er i byn, han får kännedom om ditt toleranta och kärleksfulla sinnelag, han ångrar sig, han ber er om förlåtelse, returnerar dina saker och upphör med sin ovana att stjäla. Han blir din tjänare, och ni skaffar honom en hedervärd anställning. Detta är den andra metoden. Sålunda ser ni hur en annorlunda taktik har frambringat totalt annorlunda resultat. Jag vill inte av detta dra slutsatsen att inbrottstjuvar kommer att bete sig på ovanstående sätt eller att alla äger din medkänsla och barmhärtighet, men jag vill visa att bara ett rättsint handlingsätt kan få rättsinta konsekvenser, och att åtminstone i en majoritet av fallen, om än givetvis inte i alla, kärlekens och medlidandets makt är oändligt mycket större än den makt vapnen har. Att utöva våld vållar skada, medlidande gör det aldrig.

Nu skall vi ta upp frågan om petitioner. Det är ett ovedersägligt faktum att en petition som inte är förenad med makt är värdelös. Emellertid brukade den framlidne domaren Mahadev Govind Ranade säga att petitionerna tjänar ett nyttigt syfte som medel för att undervisa folket. De ger dem en uppfattning om deras situation och varnar de styrande. Ur den synvinkeln är de inte helt och hållet värdelösa. En petition framställd av en jämlik är ett tecken på högaktning; en petition framställd av en slav är en symbol för hans slaveri. En petition förenad med makt är framställd av en jämlik, och om han ger sina krav formen av en petition, så är detta bevis på hans ädelmod. Två slags

makt kan backa upp en petition. ”Vi kommer att göra er illa om ni inte ger oss detta”, är en slags makt; vapnens makt, vars onda konsekvenser vi redan har undersökt. Det andra slaget av makt kan beskrivas sålunda: ”Om ni inte går med på våra krav, så kommer vi inte längre att vara dina petitionärer. Ni kan styra oss bara så länge som vi förblir de styrda; vi skall inte mera ha något att göra med er. Kraften avsedd i detta kan beskrivas som en kraft av kärlek, av anden, eller mera vardagligt men mindre exakt, som passivt motstånd. Denna kraft kan ej utplånas. Den som använder den inser fullständigt sin situation. Vi har ett gammalt ordspråk, som ordagrant betyder: ”Ett negativ botar tretiosex sjukdomar”. Vapenmakten är kraftlös när den ställs mot kärlekens eller själens styrka.

Låt oss nu gå till din sista bild, den där barnet skjuter sin fot in i elden. För er är den till ingen nytta. Vad kan ni egentligen göra åt barnet? Om vi antar att det har nog fysisk styrka för att göra er kraftlös och sedan störtar in i elden kan ni inte hindra det. Ni har bara två möjligheter – antingen måste ni döda det för att förhindra att det omkommer i lågorna, eller också måste ni ta ditt eget liv emedan ni inte vill se det omkomma inför dina ögon. Ni kommer inte att döda det. Om ditt hjärta inte är fyllt av medlidande, är det möjligt att ni inte offerar er själv genom att förekomma barnet och kasta er själv in i elden. Därför låter ni i din hjälplöshet barnet gå in i lågorna. I varje fall använder ni inte fysisk styrka, låt vara att den är obetydlig, om ni med våld skulle förhindra att barnet kastar sig i lågorna, om detta vore möjligt. Den kraften hör till en annan kategori och vi måste förstå vad den är.

Du måste förstå att när ni på detta sätt hindrar barnet handlar ni bara i dess eget intresse; ni brukar ditt inflytande bara för dess fördel. Ditt exempel gäller inte engelsmännen. När ni använder brutalt våld mot engelsmännen handlar ni enbart i ditt eget, dvs. nationens intresse. Här är det varken fråga om medlidande eller kärlek. Om ni säger att engelsmännens handlingar i sin ondska är som eld, och att deras åtgärder bottnar i okunskap Och att de följaktligen är som barn och att ni önskar beskydda ett sådant barn, då måste ni överta varje ond handling av detta slag oavsett vem som begått den, och, liksom när det gäller det stygga barnet, måste ni offra er själv. Om ni äger förmågan att känna ett sådant oändligt medlidande önskar jag er lycka till i utövandet av detta medlidande.

KAPITEL XVII

PASSIVT MOTSTÅND

Läsaren: Finns det några som helst historiska belägg för att de fenomen ni kallar för själens styrka och sanningskraften haft framgång? Inte en enda nation

verkar ha rest sig med hjälp av själens styrka. Fortfarande är jag övertygad om att de som gör illgärningar fortsätter med det om inte hot om fysisk bestraffning föreligger.

Redaktören: Poeten Tulsidas har sagt: ”Religionen grundar sig på medlidande, eller kärlek, lika som självskheten har sitt upphov i vår kropp. Därför bör vi inte, så länge vi lever, vända oss ifrån medlidandet.” Detta anser jag vara en vetenskaplig sanning. Jag tror på detta på samma sätt som jag tror på att två plus två är fyra. Kärlekens styrka är den samma som själens styrka och sanningens. Det finns bevis på att den fungerar vid varje steg. Utan denna styrka skulle universum upphöra att finnas till. Men ni efterlyser historiska belägg. Därför är det nödvändigt att definiera vad som menas med historia. Motsvarande begrepp på gujarati lyder: ”Sålunda skedde det”. Om det är detta som menas med historia är det möjligt att ge oräkneliga exempel. Men, om historia definieras utgående från kungars och kejsares förhållanden är det omöjligt att finna belägg för själens styrka eller passivt motstånd. Man kan inte vänta sig att finna silver i en tenngruva. Historien, som vi fått den till livs, är en uppräknings av all världens krig, och det finns ett engelskt talesätt som säger att en nation som saknar historia, d.v.s. krig, är en lycklig nation. Kungars intrigerande, och hur de blev fiender och mördade varandra, finns noggrant dokumenterat, och skulle detta vara det enda som hänt skulle världen ha nått sin ände för länge sedan. Skulle universums historia från begynnelsen ha utgått från krig skulle inte en endaste människa befolka jorden idag. De människor man bekrigat är borta, t.ex. urbefolkningen i Australien har utplånats nästan helt av inkräktarna. Observera, att dessa ursprungsinvånare inte tillgrepp själskraft i självförsvar, och det kräver inte mycket framsynthet att inse, att australiensarna kommer att dela sina offers öde. ”Den som griper till svärd skall med svärd förgås.” Hos oss säger ordspråket, att professionella simmare kommer att finna sin grav i vatten.

Att det fortfarande finns så många människor vid liv i världen visar, att den inte grundar sig på vapnens makt, utan på sanningens eller kärlekens kraft. Det största och mest oantastliga beviset för framgången hos denna kraft kan därför sökas i det faktum, att världen trots alla krig fortfarande lever kvar.

Tusental, ja tiotusental, är för sin existens beroende av att denna kraft verkar mycket aktivt. Miljoner familjers dagliga smågräl försvinner, då den utövas. Hundratals nationer lever i fred. Historien upptecknar inte detta faktum och kan inte heller göra det. Historien är egentligen en förteckning över alla avbrott i den jämna verkan av kärlekens eller själens kraft. Två bröder råkar i gräl; den ene ångrar sig och återuppväcker den kärlek som slumrade inom honom; de två återgår till att leva i fred; ingen noterar detta. Men om de två bröderna genom ingripande av advokater eller av något annat skäl inleder en strid eller en rättsprocess – vilket är en annan uttrycksform för rå styrka,

– skulle deras handlingar omedelbart noteras i pressen, de skulle bli ett samtalsämne för grannarna och skulle sannolikt komma in i historien. Och det som gäller för familjer eller samfund gäller också för nationer. Det finns ingen anledning att tro att det finns en lag för familjer och en annan för nationer. Historien är alltså ett dokument över avbrott i naturens gång. Själskraft noteras inte i historien, för den är naturlig.

Läsaren: Enligt vad ni säger är det klart, att exempel på detta slag av passivt motstånd inte kan hittas i historien. Det behövs en fullare förståelse av detta passiva motstånd. Det skulle därför vara bra om ni kunde utveckla tanken.

Redaktören: Passivt motstånd är en metod för att säkerställa rättigheter genom personligt lidande, i motsats till beväpnat motstånd. När jag vägrar göra något som mitt samvete motsätter sig använder jag själens styrka. Ett exempel: Regeringen stiftar en lag som har inverkan på mitt liv. Jag tycker inte om den. Om jag använder våld för att få regeringen att upphäva den lagen så använder jag något som kunde kallas kroppslig styrka. Men om jag vägrar följa lagen och är färdig att emotta straffet för brottet, då använder jag själens styrka. Det innebär att offra sig själv.

Alla instämmer att det slutligen är större att uppoffra sig själv, jämfört med att offra andra. Om en person använder den här typen av styrka i en orättvis avsikt, skadar personen dessutom bara sig själv. Ingen annan behöver lida för hans misstag. Män har genom tiden gjort saker som senare visat sig vara felaktiga. Ingen kan påstå sig ha fullständigt rätt, eller påstå att något annat är fullständigt fel, för att han själv tycker så. Men det kan vara fel för honom själv så länge han bedömer saken så. Därför skall han inte göra vad han vet är fel, och han skall sedan ta konsekvenserna för det oberoende vilka de är. Detta är nyckeln till att använda själens styrka.

Läsaren: Ni skulle då förbise lagen - det är fullkomlig illojalitet. Vi har alltid ansetts vara en laglydig nation. Ni verkar kunna sträcka er längre än extremisterna. De anser att vi måste följa de lagar som har stiftats, men om lagarna är dåliga skall vi slänga ut lagstiftarna, även med våld.

Redaktören: Huruvida jag sträcker mig längre än extremisterna eller inte, har ingen betydelse för mig. Vi vill endast komma underfund med vad som är rätt, och agera enligt det. Den sanna innebörden i att vi är en laglydig nation är att vi använder passivt motstånd. När vi inte tycker om en lag så slår vi inte in huvudena på lagstiftarna, utan vi lider och följer inte lagen. Det är en modern föreställning att vi skall följa lagen vare sig den är bra eller dålig. Något sådant förekom inte i forna dagar. Folket förbisåg lagar som de inte tyckte om, och genomled straffet för sitt brott. Det strider mot vår mänsklighet att lyda lagar som stöter vårt samvete. Sådant uppfostran är antireligiös och betyder slaveri. Om regeringen skulle be oss gå runt nakna, skulle vi lyda? Som passivt motståndare skulle jag svara att jag inte vill ha något att göra med en deras lag.

Men vi har till den grad glömt vilka vi är och blivit så fogliga att vi accepterar vilka förnedrande lagar som helst.

En människa medveten om sin mänsklighet, fruktar enbart Gud och ingen annan och känner sig inte nödvändigtvis bunden till sådana lagar. Inte ens regeringen förutsätter något sådant. De säger inte ”du måste göra så” men de säger ”om ni inte gör det så måste vi straffa dig”. Vi har sjunkit så lågt att vi tror att det är vår plikt och vår religion att göra det lagen påbjuder. Bara då en människa förstår, att det är mot hennes värdighet att lyda lagar som är orättvisa, kan ingen tyrann förslava henne. Detta är nyckeln till självstyre.

Det är vidskepligt och ogudaktigt att tro att en minoritet måste vara bunden till en majoritets handlingar. Många exempel kan ges på majoritetshandlingar som kommer att visa sig ha varit felaktiga och att minoriteten haft rätt. Alla reformer har fötts från minoritetens initiativ i opposition till majoriteter. Om ett gäng rånare anser att det är obligatoriskt att kunna konsten att råna, skall då en from man acceptera kravet? Så länge vantron att människan måste lyda orättvisa lagar existerar, så länge fortsätter hennes slaveri.

Att använda rå styrka, att använda krut, är motsatsen till passivt motstånd eftersom det betyder att vi vill tvinga vår opponent med våld att göra det vi önskar och han inte vill. Och om sådan användning av våld kan rättfärdigas måste han ha samma rättighet visavi oss. Och vi skulle aldrig uppnå en överenskommelse. Vi skulle såsom en blind häst som cirklar runt en kvarn inbilla oss att vi gör framsteg. För dem som är övertygade om att lagar som stöter mot deras samvete inte binder dem finns bara en lösning, passivt motstånd. Varje annan utväg måste leda till katastrof.

Läsaren: Av det ni säger drar jag slutsatsen att passivt motstånd är ett utmärkt vapen för de svaga, men att de, när de är starka, kan ta till gevär.

Redaktören: Detta är grov okunnighet. Passivt motstånd – själens styrka – är oöverträffat. Det är överlägset gevär. Hur kan det då ses som endast ett vapen för de svaga? Män av fysisk kraft är främlingar inför det mod som krävs av en passiv motståndare. Tror ni att en ynkrygg någonsin kan trotsa en lag han ogillar? Extremister anses förespråka rå styrka. Varför talar de då om att lyda lagar? Jag klandrar dem inte. De kan inte säga något annat. När de lyckas driva ut engelsmännen och själva blir guvernörer, kommer de att vilja att ni och jag lyder deras lagar. Och det passar deras konstitution. Men en passiv motståndare kommer att säga att han inte tänker lyda en lag som strider mot hans samvete, även om han kan sprängas i bitar framför en kanonmyning.

Vad tror du? Var krävs mod – då man skjuter andra i bitar från bakom en kanon, eller då man leende närmar sig en kanon och skjuts i bitar? Vem är den verkliga krigaren – han som alltid har döden som hjärtevän, eller han som styr över andras död? Tro mig; en man utan mod och manlighet kan aldrig vara en passiv motståndare.

Men detta medger jag: också en man med en svag kropp kan bjuda detta motstånd. En enda man kan bjuda det, lika väl som miljoner. Både män och kvinnor kan hänge sig åt det. Det förutsätter ingen militär träning, det kräver ingen jujutsu. Endast kontroll över ens sinne är nödvändigt, och när det uppnås är man fri som skogens konung och en blick räcker för att få motståndaren att stelna.

Passivt motstånd är ett allsidigt svärd, som kan användas hur som helst; det välsignar användaren och den som det används mot. Utan att tömma någon på en enda droppe blod når det långtgående resultat. Det rostar inte och kan inte stjälas. Ingen tävling mellan passiva motståndare tröttar ut. Det passiva motståndets svärd behöver ingen skida. Verkligen underligt att ni skulle betrakta ett sådant vapen som ett vapen endast för de svaga.

Läsaren: Ni har sagt att det passiva motståndet är en indisk specialitet. Har inte kanoner använts i Indien?

Redaktören: Uppenbarligen likställer ni Indien med några furstar. För mig betyder Indien de myllrande miljonerna vilka förutan vi och furstarna inte skulle existera.

Kungar kommer alltid att använda sina kungliga vapen. Användningen av kraft är medfödd hos dem. De vill befalla, men de som måste lyda befallningar vill inte ha vapen: och de utgör majoriteten i världen. De måste antingen lära sig kroppskraft eller själskraft. Skulle de välja den förstnämnda skulle både härskarna och de underlydande bli som så många andra galningar: men där de lär sig själskraften sträcker sig härskarnas befallningar inte bortom svärdspetsen, för sanna män vägrar lyda orättvisa befallningar. Bönder har aldrig kuvats med svärd, och kommer aldrig att kuvas. De kan inte bruka svärd, och räds inte andras bruk av svärd. Den nation är stor som vilar sitt huvud med döden som sin huvudkudde. De som trotsar döden är fria från all rädsla. För dem som sliter under den råa kraftens illusoriska charm, är denna liknelse ingen överdrift. Ett faktum är att i Indien har befolkningen i allmänhet använt det passiva motståndet inom livets alla områden. Vi slutar att samarbeta med våra härskare när de väcker vårt missnöje. Detta är passivt motstånd.

Jag erinrar ett fall i ett litet furstendöme där fursten utfärdade några befallningar som väckte bybornas anstöt. Distriktet började genast evakuera byn. Fursten blev nervös, bad byborna om ursäkt och återtog sina ukaser. Många liknande fall kan hittas i Indien. Ett verkligt självstyre är möjlig endast där passivt motstånd är folkets ledande kraft. All annan styrelse är en främmande makt.

Läsaren: De menar alltså att det inte alls är nödvändigt för oss att träna kroppen?

Redaktören: Jag kommer bestämt inte att påstå något sådant. Det är svårt att göra passivt motstånd om kroppen inte är tränad. Om sinnet hyses i en

kropp som är bortklemad och försvagad blir det svagt, och där sinnet är svagt är själen svag. Vi kommer att tvingas att förbättra vår fysik genom att avskaffa barnäktenskap och luxuöst leverne. Om jag skulle be en man med en söndertrasad kropp att ställa sig i vägen för en kanonmynning skulle jag göra mig själv till åtlöje.

Läsaren: Av vad ni säger verkar det som att det inte är någon liten sak att börja med passivt motstånd. Om jag har rätt, kan ni då vara snäll och förklara hur man kan gå till väga.

Redaktören: Att inleda passivt motstånd är rätt så enkelt, men samtidigt rätt svårt. Jag har sett en gosse på fjorton år börja med passivt motstånd; jag har också sett sjuka människor göra det; och jag har sett fysiskt starka och även annars lyckliga människor som inte förmått ägna sig åt passivt motstånd. På basen av min omfattande erfarenhet förefaller det mig som att de som vill inleda passivt motstånd i nationens tjänst måste iaktta perfekt kyskhet, tillägna sig fattigdom, följa sanningen och odla upp sin oförskräckthet.

Kyskhet är en av de främsta övningarna utan vilken sinnet inte kan uppnå tillräcklig fasthet. En man som inte är kysk förlorar sin tåga, blir förvekligad och feg. Den vars sinne är överlämnat åt djurisk passion är inte kapabel till någon större prestation. Detta kan bevisas genom oräkneliga exempel. Vad skall då en gift människa göra, är den fråga som då naturligt uppstår; men det behöver den ändå inte. När man och hustru tillfredställer passionerna, är det därför inte en mindre djurisk njutning. Sådan eftergivenhet, annat än för fortplantning, är strikt förbjuden. Men en som ägnar sig åt passivt motstånd måste undvika även denna mycket begränsade njutning, för han kan inte ha någon önskan om efterkommande. En gift man kan därför iaktta perfekt kyskhet. Detta tema kan inte här behandlas i någon större omfattning. Ett antal frågor uppstår: Hur skall man kunna behålla sin fru vid sin sida, vilka är hennes rättigheter, och andra liknande frågor. Men de som önskar ta del i ett stort verk kommer tveklöst att lösa dessa gåtor.

Liksom kyskhet är nödvändigt, är också fattigdom det. Pekuniära ambitioner passar illa ihop med passivt motstånd. Det förväntas inte att de som äger pengar skall att slänga bort dem, däremot förutsätts att de intar en likgiltig hållning till dessa. De bör vara beredda att mista sina pengar hellre än att överge det passiva motståndet.

Under vår diskussion har passivt motstånd beskrivits som sanningsmakten. Därav följer att sanningen bör följas till alla pris. I detta sammanhang uppstår frågor av akademisk karaktär som t.ex. huruvida man har rätt att ljuga exempelvis för att rädda liv, etc., men detta är frågor som förekommer endast hos dem som vill rättfärdiga lögnen. De som vill följa sanningen hela tiden ställs inte inför dessa spörsmål; och även om så skulle ske, är de inte mottagliga för dessa.

Passivt motstånd kan inte skrida fram ett enda steg utan mod. Endast de som är fria från fruktan kan gå det passiva motståndets väg, de må så gälla deras egendom, falsk ära, deras släktingar, statsmakten, kroppsligt lidande eller död.

Dessa efterlevnadsregler bör inte överges i tron att de är svårt. I det mänskliga bröstet har naturen inrotat en förmåga att klara av svårigheter och utstå lidanden av alla slag som drabbar en människa utan hans egen medverkan och provokation. Detta är en förmåga värd att besitta, även för dem som inte önskar tjäna sitt land. Tro inget annat, eftersom de som vill träna sig själv i vapenhantering också måste ha dessa egenskaper i större eller mindre omfattning. Alla blir inte krigare av egen vilja. En som drömmer om att bli krigare måste anamma kyskheten och nöja sig med fattigdomen som sin lott i livet. En krigare utan mod är en omöjlighet. Man kunde kanske tro att han inte måste vara exakt sanningsenlig, men just den egenskapen leder till mod. När en man förskjuter sanningen är det på grund av rädsla av något slag och i någon form. De fyra egenskaperna som nämndes tidigare behöver inte skrämman någon. Det är lika väl att här konstatera att en man som tillämpar fysiskt våld måste ha många andra onödiga egenskaper som den passiva motståndaren aldrig någonsin behöver. Och ni kommer att inse att alla övriga extra ansträngningar en man av svärdet blir tvungen att göra beror på hans brist på mod. Om han verkligen är orädd kommer i samma stund svärdet att falla ur hans hand. Han behöver inte dess stöd. Den som är fri från hat har inte behov av ett svärd. En man med en käpp kom plötsligt att stå öga mot öga med ett lejon och instinktivt höjde han sitt vapen i självförsvar. Mannen insåg att han bara hade orerat om sin oräddhet trots att han inte hade en sådan. Då fällde han käppen och fann sig fri från all fruktan.

KAPITEL XVIII UTBILDNING

Läsaren: Under hela vår diskussion har ni inte visat betydelsen av utbildning; vi klagar alltid över att den brister hos oss. Vi kan lägga märke till en rörelse för obligatorisk skolgång i vårt land. Maharadjan Gaekwar har introducerat den i sina domäner. Allas ögon är riktade på dem. Vi välsignar maharadjan för det. Är då all denna strävan utan nytta?

Redaktören: Om vi anser vår civilisation vara den högsta, måste jag tyvärr säga att mycket av den satsning ni har beskrivit är utan värde. Motivet hos maharadjan och andra stora ledare som har verkat för den här utvecklingen är helt rent. Därför är de onekligen värda ett stort tack. Men vi kan inte dölja för oss själva det resultat som troligtvis kommer att bli följderna av deras strävanden.

Vad innebär egentligen utbildning? Den betyder bara en kunskap om det skrivna. Den är bara ett verktyg, och ett verktyg kan brukas väl eller missbrukas. Samma instrument som kan användas för att bota en patient kan användas för att ta hans liv, och så kan kunskapen om det skrivna. Dagligen observerar vi att många missbrukar den och att ytterst få använder den väl; och om detta stämmer har vi visat att mera skada än nytta har kommit av den.

Den vanliga betydelsen av utbildning är en kunskap om det skrivna. Att lära pojkar att läsa, skriva och räkna kallas primär utbildning. En bonde förtjänar hederligt sitt bröd. Han besitter en alldaglig kunskap om världen. Han vet till fullo hur han skall bete sig mot sina föräldrar, sin hustru, sina barn och sina byagrannar. Han förstår och beaktar moralnormer. Men han kan inte skriva sitt eget namn. Vad är din avsikt med att ge honom kunskap om bokstäver? Vill ni tillägga en tum till hans lycka? Önskar ni göra honom missnöjd med sin stuga eller sin jordlott? Och även om ni vill göra detta, kommer han inte att behöva en sådan utbildning. Hänförd av ett flöde av västerländska tankar kom vi utan uttömmande överväganden till slutsatsen att vi skulle ge denna form av utbildning åt folket.

Nu låt oss granska högre utbildning. Jag har studerat geografi, astronomi, algebra, geometri, etc. Vad därmed? På vilket sätt har jag gagnat mig själv eller mina närmaste? Varför har jag studerat dessa saker? Professor Huxley har definierat utbildning såhär: ”Jag tror att den mannen har fått en god uppfostran som i sin ungdom blivit fostrad så att hans kropp är redo att tjäna hans vilja och med lätthet och nöje utföra det arbete som en mekanism har förmåga till; vars intellekt är en klar, kall, logisk maskin med alla dess delar av jämn styrka och väloljad för arbete ... vars sinne innehåller en insikt om naturens grundläggande sanningar ... vars lidelser är skolade att lyda en kraftfull vilja, tjänare av ett känsligt samvete ... som har lärt sig att hata allt elände och att respektera andra som sig själv. En sådan och ingen annan, föreställer jag mig har fått en god uppfostran, för han lever i harmoni med naturen. Han vill göra det bästa av denna och den av honom.”

Om detta är sann utbildning, måste jag med eftertryck säga att jag aldrig har kunnat använda de ovan nämnda vetenskaperna för att kontrollera mina känslor. Därför, oberoende om ni tar elementär utbildning eller högre utbildning, erfordras denna inte för det väsentliga. Den gör oss inte till män. Den sätter oss inte i stånd att göra vår plikt.

Läsaren: Om det är så, vill jag ställa er en annan fråga. Vad är det som möjliggör för er att berätta alla dessa saker för mig? Om ni inte hade fått högre utbildning, hur skulle ni ha lyckats förklara för mig allt det ni nu har förklarat för mig, om ni inte hade kommit i åtnjutande av högre undervisning?

Redaktören: Väl talat. Men jag har ett enkelt svar: Jag tror inte en sekund på att ett liv utan undervisning, högre eller lägre, vore värdelöst. Inte heller an-

ser jag att det att jag talar gör mig till en tjänare. Men det är min önskan att få tjäna och i min strävan att uppfylla denna önskan gör jag bruk av den undervisning jag har fått. Men inte ens om jag gör bästa möjliga bruk av den gagnar det massorna, utan bara sådana som ni, och detta styrker min argumentation. Både ni och jag har utsatts för en undervisning som huvudsakligen är ett missgrepp. Jag hävdar att jag har gjort mig fri från dess negativa inverkan och nu försöker jag delge er mina erfarenheter, och i det jag gör det demonstrerar jag hur rutten denna utbildning är.

För övrigt talar jag inte illa om boklig lärdom överlag och alltid. Vad jag nu har visat är bara att vi inte får göra den till en fetisch. Den är ingen Kamadhuk, ingen ko som uppfyller all vår önskan. På sin rätta plats är lärdom bra att ha, och den får sin plats när vi har våra sinnen under kontroll och vår etik står på stadig grund. Om vi, när det är gjort, känner för att ta emot sådan undervisning, kan vi göra gott bruk av den. Som prydnad kommer den nog att klä oss. Av detta följer att den här undervisningen inte behöver göras obligatorisk. Vårt gamla beprövade skolsystem räcker gott. Det går ut på karaktärsdaning och den undervisningen är grundläggande. Ett hus byggt på sådan grund håller.

Läsaren: skall jag förstå saken så, att ni inte anser att självstyre förutsätter engelsk undervisning?

Redaktören: Mitt svar är ja och nej. Att ge massorna kunskaper i engelska är att förslava dem. Den grund som Macaulay lade för undervisningen har förslavat oss. Jag säger inte att det var hans avsikt, men det var så det gick. Är det inte ett sorgligt faktum att det är på ett främmande språk vi här talar om självstyre?

Och det är värt att notera att de system man i Europa har mönstrat ut är samma system som vi vurmar för. Där kommer lärt folk med ständiga förändringar. Vi hänger okunnigt fast i deras avlagda system. De försöker sig på uppdelningar för att förbättra sin egen ställning. Wales är en liten del av England. Det görs stora ansträngningar för att återuppliva walesarnas kunskaper i walesiska. Den brittiska finansministern, Herr Lloyd George, intar en ledande roll i rörelsen för att få walesiska barn att tala walesiska. Men hur är det hos oss? Vi skriver till varandra på bristfällig engelska, och inte ens våra magistrar är fria från det här; våra bästa tankar uttrycks på engelska, kongresspartiets möteshandlingar förs på engelska; våra bästa tidningar trycks på engelska. Om detta sakernas tillstånd fortsätter länge till kommer eftervärlden – det är jag fast övertygad om – att fördöma och förbanna oss.

Det är värt att notera att vi, genom att ha tagit emot den engelska utbildningen, har förslavat nationen. Hyckleriet, tyranniet osv. har tilltagit, engelsktalande indier har inte dragit sig för att bedra och slå skräck i folket. Om vi nu över huvud taget gör något för folket så återbetalar vi bara en bråkdel av vår skuld till det.

Är det inte smärtsamt att konstatera att jag måste tala engelska om jag vänder mig till en domstol, att jag inte får tala mitt modersmål ifall jag blir domstolsadvokat utan någon annan måste tolka mitt eget språk för mig. Är det inte fullständigt absurt? Är det inte ett tecken på slaveri? skall jag klandra engelsmännen för detta eller mig själv? De är vi, indier som kan engelska, som har förslavat Indien. Nationens förbannelse kommer inte att vila på engelsmännen, utan på oss.

Jag sade att mitt svar på den sista frågan är både ja och nej. Jag har förklarat varför det är ja, jag skall nu förklara varför det är nej.

Vi är så hårt drabbade av civilisationens sjukdom att vi inte helt och hållet kan klara oss utan engelsk utbildning. De som redan har fått denna utbildning må göra gott bruk av den närhelst det är nödvändigt. I våra kontakter med det engelska folket, i våra kontakter med vårt eget folk, när vi bara kan korrespondera med dem på detta språk, och i syfte att komma underfund med hur mycket de (engelsmännen) själva har kommit att avsky sin civilisation, kan vi använda eller lära oss engelska. De som studerat engelska skall lära sin avkomma moral på sitt modersmål, samt lära dem ytterligare ett annat indiskt språk. Då barnen vuxit upp kan de emellertid lära sig engelska. Den slutgiltiga målsättningen är att vi inte skall behöva det. Därmed borde syftet att göra pengar undvikas. Till och med då vi lär oss engelska endast i begränsad utsträckning skall vi överväga vad det är vi bör, och inte bör, lära oss genom det. Det kommer att vara nödvändigt att veta vilka vetenskaper vi bör lära oss. Lite eftertanke borde få er att inse att så fort vi slutar bry oss om engelska examina kommer makthavarna att spetsa öronen.

Läsaren: Vilket slags undervisning skall vi då erbjuda?

Redaktören: Detta har delvis tagits upp ovan, men vi skall överväga det ytterligare. Jag anser att vi bör förbättra kunskaperna i alla våra språk. Vilka läroämnen vi borde lära oss genom dem behöver vi inte gå närmare in på här. De engelskspråkiga böcker som är värdefulla bör vi översätta till de olika indiska språken. Vi bör överge anspråken på att lära oss många vetenskaper. Religion, det vill säga etik, kommer att uppta första platsen. Varje kultiverad indier kommer, förutom sitt eget provinsspråk – för hinduer sanskrit, för muhammedaner arabiska, för perser persiska – att kunna tala hindi. Somliga hinduer borde dessutom kunna arabiska och persiska, somliga muhammedaner och perser sanskrit. Ett flertal i norr och väst bosatta borde lära sig tamil. Hindi bör fungera som universellt språk i Indien, men man skall kunna välja att skriva det också med persiska eller nagariska skrivtecken. För att hinduerna och muhammedanerna skall ha närmare förbindelser är det viktigt att kunna båda uppsättningarna skrivtecken. Om vi förmår uppnå detta kan vi på kort tid göra oss av med det engelska språket. Allt detta är nödvändigt för oss slavar. Genom vårt slaveri har vår nation förslavats, och med vår frihet kommer även den att bli fri.

Läsaren: Frågan om religionsundervisning är mycket svår.

Redaktören: Ändå kunde vi aldrig klara oss utan den. Indien kan aldrig bli gudlöst. Oförblommad ateism kan aldrig frodas i detta land. Uppgiften är extremt svår. Det svindlar för mig när jag tänker på religionsundervisning. Våra religiösa lärare är skenheliga och själviska; vi måste sitta ned och prata med dem. Mullorna, dasturerna och brahminerna sitter inne med lösningen, men om de inte betänker sig kommer all den energi som den västerländska utbildningen gett oss att gå till religionsundervisning. Men så svårt är det inte. Det är bara en liten bit av oceanen som nedsmutsats, och det är endast de som befinner sig just där som behöver tvättas. Dem av oss som detta avser kan till och med tvätta sig själva; jag talar ju inte om millionerna här. Om vi vill återge Indien dess rena, ursprungliga form måste vi själva återvända till den. I vår egen civilisation finns framsteg, tillbakagång, reformer och reaktioner, men en sak måste göras: den västerländska civilisationen måste ut. Allt annat följer på detta.

KAPITEL XIX M A S K I N E R I

Läsaren: När ni talar om att driva ut den västerländska civilisationen så antar jag att ni också kommer att säga att vi inte skall ha några maskiner.

Redaktören: Med denna fråga har ni på nytt öppnat ett gammalt sår hos mig. Jag grät när jag läste McDuffs *Economic History of India*; och mitt hjärta vändas också nu när jag tänker på boken. Det är maskinerna som utarmat Indien. Det är svårt att uppskatta den skada som Manchester orsakat oss. Det är genom Manchester som det indiska hantverket nästan helt och hållet gått under.

Men jag mistog mig. Hur kan vi skylla på Manchester? Vi klädde oss i tyger från Manchester, och det var därför som Manchester tillverkade dem. Jag glädde mig när jag läste om Bengalens hjältemod. Det fanns inga spinnerier i hela distriktet. De kunde därför återställa den ursprungliga handarbetsindustrin. Det är sant att Bengalen uppmuntrar textilfabrikerna i Bombay. Det hade varit ännu bättre om Bengalen börjat bojkotta alla maskintillverkade tyger.

Maskineriet har börjat förinta Europa. Ödeläggelsen står inför Englands dörrar. Maskineriet är den viktigaste symbolen för den moderna civilisationen; det representerar en stor synd.

Arbetarna i textilfabrikerna i Bombay har blivit slavar. Förhållandena för de kvinnor som arbetar där är fruktansvärda. Inte svalt dessa kvinnor förrän fabrikerna kom. Om maskinvurmen växer till sig i detta land kommer det att bli ett olyckligt ställe. Folk må kalla mig en heretiker, men jag tycker nästan

att det vore bättre att vi skickade våra pengar till Manchester och använde klen manchestertyg än att vi skapade ännu fler fabriker i Indien. Om vi använder tyg från Manchester slösar vi enbart bort våra pengar, men återskapar vi Manchester i vårt eget land så sparar vi våra pengar på vårt blods bekostnad, för vi kommer att försvaga själva vår moraliska ryggrad. Jag kallar arbetarna i dessa textilfabriker som vittnen till det jag säger. Och de som förvärvat sin rikedom genom fabriker kommer knappast att vara bättre än andra rika män. Det vore dårskap att tro att en indisk Rockefeller vore bättre än den amerikanske Rockefeller. Ett fattigt Indien kan bli fritt, men det vore svårt för ett Indien som blivit rikt på omoraliskhet att uppnå frihet. Jag är rädd för att vi måste medge att förmögna män stöder Englands välde i Indien, för deras egennytta är sammanlänkad med det Brittiska imperiets stabilitet. Pengar gör en människas hjälplös. En annan sak som är lika skadlig är sexuell utsvävning. Bägge två är gift. Ett ormbett är ett mindre gift än dessa, för det förintar endast kroppen, medan dessa två förintar kropp, sinne och själ. Vi bör därför inte gläda oss åt tanken på att vår textilindustri skall växa till sig.

Läsare: Bör textilfabrikerna således stängas?

Redaktören: Det vore vanskligt. Det är inte lätt att göra sig av med något som redan skapats. Vi säger därför att den högsta visdomen är icke-skapelse av något. Vi kan inte döma fabriksägare, vi kan endast ömka dem. Det vore för mycket att vänta sig att de skulle stänga sina fabriker, men vi kan vädja till dem om att låta bli att öppna flera. Om de vore goda skulle de stegvis aveckla sin verksamhet. De kunde inrätta de gamla och heliga vävstolarna i tusentals hushåll och sedan köpa de hemvävda tygstyckena. Vare sig fabriksägarna gör detta eller ej, så kan människorna sluta använda maskinproducerade varor.

Läsaren: Ni har hittills talat om maskinproducerat tyg, men det finns otaliga maskinproducerade ting. Antingen måste vi importera dem eller så måste vi införskaffa den maskinella utrustningen till vårt land.

Redaktören: Sannerligen, till och med våra gudar är gjorda i Tyskland. Behöver man ens nämna tändstickor, nålar och glasvaror. Mitt svar kan endast vara ett. Vad gjorde Indien innan dessa varor fanns tillgängliga? Precis det samma borde göras idag. Så länge vi inte kan göra nålar utan maskiner, så länge skall vi klara oss utan dem. Vi skall inte ha någonting att göra med glasvarornas glittrande prakt, och vi kommer att göra veckor, som förr i tiden, av hemodlad bomull och använda hemgjorda lergodsskålar som lampor. Genom att handla på det sättet kommer vi att spara våra ögon och pengar och stöda Swadeshi-rörelsen och så skall vi uppnå självstyre.

Det är inte sagt att alla män kommer att göra dessa saker samtidigt eller att en del män omedelbart skulle ge upp alla maskinproducerade föremål. Men, om tanken är sund, så kommer vi alltid att hitta en väg att ge upp och stegvis upphöra att utnyttja dem. Det en del gör, det kommer andra att följa efter:

och rörelsen kommer att sprida sig som det matematiska problemet med kokosnöten. Det som ledarna gör, det kommer folket i sin tur att med glädje göra efter. Problemet är varken komplicerat eller svårt. Ni och jag behöver inte vänta tills vi kan bära andra med oss. De som inte kommer att göra det blir förlorare, och de som inte kommer att göra det kommer att, trots att de uppskattar sanningen, förtjäna att bli kallade för ynkryggar.

Läsaren: Vad händer då med spårvagnarna och elektriciteten?

Redaktören: Det är för sent för den frågan nu. Det spelar ingen roll. Om vi skall klara oss utan spårvagnsskenor så skall vi även klara oss utan spårvagnar. Maskiner är som ormhålor. De kan innehålla allt mellan en och hundra ormar. Där det finns maskiner, där finns det stora städer, och där det finns stora städer finns det spårvagnar och järnvägar, och endast där ser man elektriskt ljus. Engelska byar kan inte skryta med något av dessa ting. En ärlig läkare kan berätta för er att där artificiella transportmedel blivit vanligare, där har också människornas hälsa tagit skada. Jag minns att när det var ont om pengar i en europeisk stad så minskade intäkterna för spårvägsbolaget, för juristerna och för läkarna och folk var mindre sjukliga. Jag kan inte påminna mig om en enda god sak beträffande maskiner. Böcker kunde skrivas för att visa upp deras ondska.

Läsaren: Är det en god sak eller en dålig att allt ni säger kommer att tryckas med hjälp av maskiner?

Redaktören: Detta är ett av de fall som visar att gift ibland används för att döda gift. Detta kommer alltså inte att vara en bra sak med maskiner. När de stannar kommer maskinerna, så att säga, att tala till oss: "Akta er och undvik mig. Ni kommer inte att dra någon nytta av mig och den nytta som tryckning kanske ger upphov till kommer bara att gagna dem som är infekterade av maskinfebern."

Glöm därför inte det huvudsakliga. Det är nödvändigt att inse att maskinerna är av ondo. Då kommer vi så småningom att kunna göra oss av med dem. Naturen har inte försett oss med något sätt på vilket vi kunde nå ett mål genast. Om vi, istället för att välkomna maskinerna som en välsignelse, skulle betrakta dem som ett ont så skulle de försvinna till slut.

KAPITEL XX

SLUTSATS

Läsaren: På basen av era ståndpunkter uppfattar jag det som att ni vill bilda ett tredje parti. Ni är varken extremist eller moderat.

Redaktören: Det är ett misstag. Jag tänker inte alls på ett tredje parti. Vi tänker inte alla lika. Man kan inte säga att alla moderater har samma åsikter. Och

hur är det möjligt för dem som endast vill tjäna att bilda ett parti? Jag skulle tjäna både extremisterna och moderaterna. I de punkter där jag inte håller med dem skulle jag respektfullt lägga min ståndpunkt framför och fortsätta att tjäna.

Läsaren: Vad skulle ni då säga till dessa båda partier?

Redaktören: Till extremisterna skulle jag säga: "Jag vet att ni vill ha självstyret Indien; det kommer inte att ske genom att ni ber om det. Alla måste ta självstyret själv. Vad andra uppnår för mig är inte självstyret, utan främmande makt; därför är det inte lämpligt att ni säger att ni uppnått självstyret enbart genom att ni fått engelsmännen att ge sig iväg. Jag har redan beskrivit självstyrets sanna väsen. Det kan ni aldrig uppnå genom våld och vapen. Brutalt våld hör inte hemma på indisk mark. Därför måste ni ty er till själens makt. Ni får inte överväga att använda våld i något skede för att uppnå era mål".

Till de moderata skulle jag säga: "Att endast vädja är förolämpande: på så sätt medger vi att vi är i underläge. Att säga att briterens makt är en oundviklighet är nästan som att förneka Gudomligheten. Vi kan inte säga att något är oundvikligt förutom det Gudomliga. Dessutom borde det sunda förnuftet säga att om man i dessa tider säger att engelsmännens närvaro i Indien är en oundviklighet gör man enbart dem självbelättna.

"Om engelsmännen lämnar Indien skall man inte utgå från att hon då blir änka. Det är möjligt att de som har varit tvungna att iakttä fred under förtryck kan börja strida efter att förtrycket har upphävts. Man vinner ingenting på att kväsa ett utbrott; det måste få sitt utlopp. Om vi därför, innan vi kan leva i fred, måste slåss sinsemellan, är det bättre att vi gör det. Det finns ingen anledning för en tredje part att försvara de svaga. Det är detta så kallade beskyddande som förlamar oss. Ett sådant beskyddande gör den svaga enbart svagare. Om vi inte inser detta kan vi inte uppnå självstyret. Jag vill parafrasera en engelsk höghet och säga att anarki under självstyret är bättre än ordning under en främmande regim. Låt vara att den innebörd denna lärda höghet gav åt självstyret skiljer sig från indiskt självstyret så som jag uppfattar det. Vi måste lära oss, och undervisa andra, att vi inte vill ha tyranni vare sig i engelsk eller i indisk tappning."

Om denna idé skulle förverkligas kunde både extremister och moderater ta varandra i hand. Då finns ingen orsak att frukta eller misstro varandra.

Läsaren: Vad skulle ni då säga åt engelsmännen?

Redaktören: Till dem skulle jag respektfullt säga: "Jag erkänner att ni är våra makthavare. Det är inte nödvändigt att debattera om ni styr Indien med svärd eller genom vårt samtycke. Jag har inget att invända mot att ni stannar i mitt land, men även om ni är makthavare måste ni förbli som om ni var folkets tjänare. Det är inte vi som måste göra som ni önskar, utan det är ni som bör göra som vi önskar. Ni må behålla de rikedomar som ni dränerat detta land

på, men härefter har ni inte rätt att suga ut vårt land på mera rikedomar. Om ni så önskar kunde er funktion bli att fungera som polis i Indien; ni måste överge tanken på att dra någon som helst kommersiell nytta av oss. Vår uppfattning är att den civilisation ni omfattar är den egentliga civilisationens motsats. Vi anser att vår civilisation är mycket förmer än er. Det vore er till gagn om ni inser denna sanning och om ni inte gör det, enligt era egna valspråk, så borde ni bara leva i vårt land enligt samma livssätt som vi. Ni bör inte göra något som strider mot våra religioner. Det är er plikt som makthavare att för hinduernas skull avhålla er från nötkött, och med tanke på muhammedanerna bör ni undvika bacon och skinka. Vi har hittills inte sagt någonting eftersom vi har blivit nedtystade, men tro inte att ni inte har sårat våra känslor genom ert beteende. Vi uttrycker inte våra känslor av en grundläggande egoism eller rädsla, utan för att det är vår plikt att nu modigt höja våra röster. Vi anser att era skolor och domstolar är värdelösa. Vi önskar att våra egna urgamla skolor och domstolar måtte återupprättas. Indiens huvudspråk är inte engelska utan hindi. Ni bör därför lära er det. Vi kan endast kommunicera med er på vårt nationalspråk.

”Vi kan inte tolerera tanken på att ni slösar pengar på järnvägar och militär. Vi ser ingen nytta av någondera. Ni må vara rädda för Ryssland; vi är inte. Då hon kommer skall vi ta hand om henne. Om ni är med oss kan vi ta emot henne med gemensamma krafter. Vi behöver inte europeiska tyger. Vi kan klara oss med varor producerade och tillverkade hemma. Ni kan inte bevaka Manchesters intressen å ena sidan och å andra sidan Indiens. Vi kan bara arbeta tillsammans om våra intressen är identiska.

”Det är inte med arrogans vi säger er detta. Er militära styrka är stor. Er flotta är makalös. Om vi ville strida mot er på er egen jord, skulle vi inte lyckas, men om ni inte förmår godta de ovannämnda eftergifterna upphör vi att underkasta oss ert styre. Ni kan, om ni så önskar, stycka oss. Ni kan splittra oss med kanoner. Om ni agerar mot vår vilja kommer vi inte att bistå er; och vi vet att utan vår hjälp kan ni inte ta ett enda steg framåt.

”Det är sannolikt att ni, berusade av känslan av makt, kommer att skratta åt allt detta. Vi kommer kanske inte att desillusionera er genast, men om det finns ett uns av manlighet inom oss kommer ni inom kort att se att er berusning leder er till självmord och att ert skratt på vår bekostnad är ett utslag av oförstånd. Vi tror att ni i hjärtat hör till en religiös nation. Vi bor i ett land som är källan till religionerna. Hur vi kom att gå samman behöver vi inte fundera över, men vi kan utnyttja våra relationer till ömsesidig nytta.

”Ni engelsmän, som har kommit till Indien, är inte goda företrädare för engelsmännen, och inte heller kan vi, som har blivit nästan till hälften engelska, betraktas som goda företrädare för den verkliga indiska nationen. Om den engelska nationen skulle få veta allt vad ni har gjort så skulle den motsätta

sig många av era handlingar. Den stora massan av indier har bara haft litet med er att göra. Om ni överger er så kallade civilisation och studera era egna skrifter kommer ni att finna att våra krav är berättigade. Endast på det villkor att våra krav uppfylls till fullo kan ni stanna kvar i Indien, och om ni stannar under de villkoren kommer vi att lära oss många olika saker av er och ni kommer att lära er många av oss. Om vi gör så, kommer vi att göra gott åt varandra och världen. Men det kommer inte att hända förrän roten för vår relation har sänkts i en religiös jordmån.”

Läsaren: Vad kommer ni att säga till nationen?

Redaktören: Vem är nationen?

Läsaren: För våra ändamål är det den nation som du och jag har tänkt på, det vill säga de av oss som är påverkade av den europeiska civilisationen, och som är ivriga att vinna självstyre.

Redaktören: Till dem skulle jag säga: ”Bara de indier som är präglade av verklig kärlek kommer att kunna tala till engelsmännen på det sätt som vi har beskrivit utan att vara rädda, och bara de kan sägas vara på detta sätt präglade som samvetsfullt tror att den indiska nationen är bäst, och att den europeiska är ett nio dagars underverk. Sådana efemära civilisationer har ofta kommit och gått och så kommer det vara i fortsättningen också. Bara de kan anses vara så präglade som, efter att de har upplevat själens kraft inom sig, inte ryggar tillbaka inför rå styrka, och som inte på några villkor vill använda rå styrka. Bara de kan anses vara så präglade som är intensivt missnöjda med det nuvarande ömkliga tillståndet, efter att redan ha druckit giftbägaren.

Om bara en sådan indier kan träda fram, kommer han att tala så som vi nu har sagt till engelsmännen, och engelsmännen kommer att vara tvungna att lyssna till honom.

”De här är inte krav men de visar vår sinnestämning. Vi kommer inte att få någonting genom att be; vi måste ta det vi vill ha och den styrka som behövs för uppgiften är tillgänglig enbart för en person som handlar på följande sätt:

1. Han använder enbart i undantagsfall det engelska språket.
2. Om han är jurist så kommer han att ge upp sitt yrke och börja väva.
3. Om han är jurist så kommer han att använda sin kunskap till att upplysa både sitt folk och engelsmännen.
4. Om han är jurist så kommer han inte att lägga sig i gräl mellan olika parter utan håller sig borta från rättssalarna och uppmuntrar genom sitt exempel andra människor att göra på samma sätt.
5. Om han är jurist så kommer han att vägra vara domare eftersom han ju kommer att ge upp sitt yrke.
6. Om han är läkare så ger han upp läkaryrket och förstår att det är viktigare att bota själar än kroppar.

7. Om han är läkare så kommer han, oavsett vilken religion han tillhör, att förstå att det är bättre att kroppar förblir sjuka än att de botas genom den djävulska vivisektion som den europeiska skolan i medicin praktiserar.
8. Även om han är läkare så kommer han att börja arbeta med vävstolen. Om det kommer patienter till honom så upplyser han dem om orsaken till deras sjukdom och han råder dem att avlägsna orsaken till sjukdomen i stället för att klema bort dem genom att ge dem värdelösa mediciner. Han förstår att även om patienten måhända dör utan medicinen så går världen inte under. Läkaren förstår att han i själva verket har varit nådig mot patienten.
9. Även om han är en rik man så kommer han att öppet säga vad han tycker och inte vara rädd för någon.
10. Om han är en rik man så kommer han att satsa sina pengar på vävstolar och uppmuntra människor att använda handgjorda produkter genom att själv väva.
11. Såsom alla andra indier, vet han att den tid han lever i är en tid för ånger, försoning och grämelse.
12. Såsom alla andra indier, vet han att det är lönlöst att skylla på engelsmännen. Han vet att de kom p.g.a. oss, att de stannar av samma orsak och att de kommer att avlägsna sig eller ändra sin attityd enbart om vi förnyar oss själva.
13. Såsom alla andra, förstår han att i en tid av grämelse kan det inte finnas någon eftergivenhet och att fångenskap och förvisning inte är något att undvika eftersom vi befinner oss i ett förnedringstillstånd.
14. Såsom andra, vet han att det är vidskepelse att inbilla sig att man, för att kommunicera med folket, till varje pris skulle måsta undvika fångelse.
15. Såsom andra, vet han att det är mycket bättre att handla än att tala och att det är vår plikt att säga exakt vad vi tänker och stå för följderna. Det är enbart på det här sättet vårt tal kan göra intryck på människor.
16. Såsom andra, förstår han att vi kommer att bli fria enbart genom lidande.
17. Såsom andra, förstår han att livstidsdeportering till Andamanerna inte är ett tillräckligt soningsoffer för den synd han begått: att uppmuntra den europeiska civilisationen.
18. Såsom andra, vet han att ingen nation har rest sig utan lidande; att också i fysisk krigföring är det lidande, inte att döda andra, som utgör den verkliga prövningen. Det här gäller i ännu högre grad för krigsföring som baserar sig på passivt motstånd.
19. Såsom andra, vet han att det är en lönlös ursäkt att säga att vi nog kom-

mer att handla bara andra också gör det. Han vet att vi bör göra det som vi själva tycker är rätt och att andra kommer att göra det då de inser det. Jag väntar ju inte heller på att andra först skall smaka på något som jag själva sukter efter. Att göra en nationell ansträngning och att lida är till sin natur som att sukta efter någonting. Då man lider under förtryck är det inte fråga om lidande.”

Läsaren: Det här är mycket begärt. När skall folk göra det?

Redaktören: Du misstar dig. Du och jag har ingenting att göra med de andra. Låt var och en göra sin plikt. Om jag gör min plikt, d.v.s. tjänar mig själv, så kommer jag att kunna tjäna också andra. Innan vi tar avsked av varandra vill jag ännu upprepa:

1. Självständighet betyder egentligen självstyre eller självkontroll.
2. Vägen till självstyre är passivt motstånd eller med andra ord själskraft eller kärlekskraft.
3. För att kunna utnyttja den här kraften är Swadeshi i alla dess bemärkelser nödvändigt.
4. Det vi vill göra bör göras men inte för att vi opponerar oss mot engelsmännen eller för att vi vill hämnas utan för att det är vår plikt att göra det. Om engelsmännen avlägsnar saltskatten, återinför vår penning-enhet, ger de högsta posterna åt indier och drar tillbaka de engelska trupperna så kommer vi sålunda helt säkert inte att använda deras maskintillverkade varor eller det engelska språket eller särskilt många av deras industrianläggningar. Det bör noteras att de här sakerna är skadliga till sin natur. Vi vill därför inte ha dem. Jag hyser ingen fiendskap mot engelsmännen men nog mot deras civilisation.

Enligt min mening har vi använt termen ”Swaraj” utan att förstå dess verkliga betydelse. Jag har försökt förklara hur jag förstår den och mitt samvete bär mig vittnesmål om att jag hädanefter viger mitt liv åt att uppnå det.

Mohandas K. Gandhi
Hind Swaraj: Indiskt självstyre

Boken översattes till svenska
mellan 13.11 och 18.12.2009 för att uppmärksamma 100-årsminnet
av den sjöresa mellan England och Sydafrika då den skrevs.
Gandhi startade sin resa den 13.11.1909.
Hind Swaraj utkom i två delar, 6.12 och 18.12.1909.